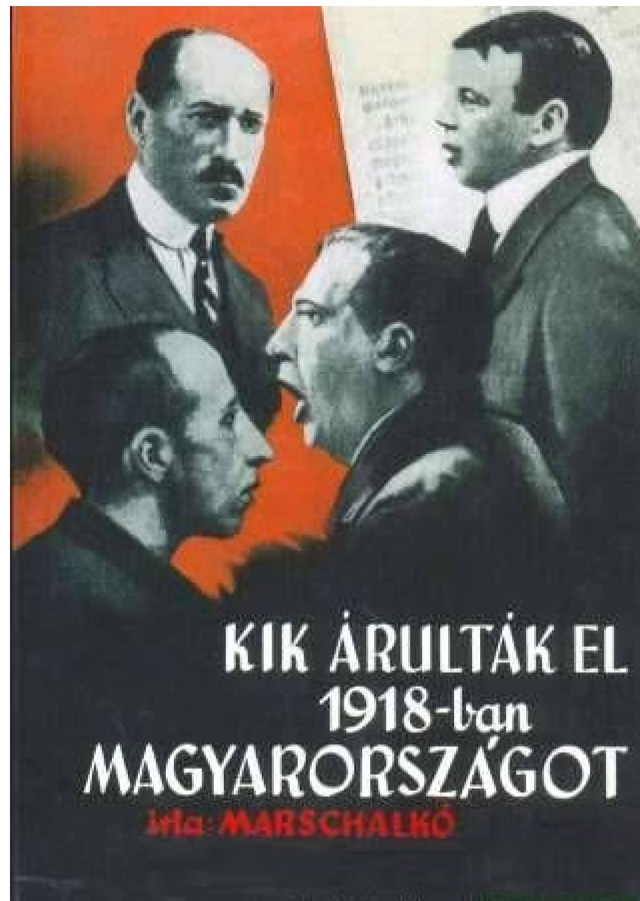
MARSCHALKÓ LAJOS

Kik árulták el 1918-ban Magyarországot?

Tartalom

- Várnai-Weisz Zseni megírja a destrukció csatadalát: Ne lőj fiam, mert én is ott leszek.
- "A Dob-utcai gettó és a börze csürhéje nemzeti színű kokárdát tűzött mellére", - írja Tormay Cécile

XI.
A Népszava és a zsidó sajtó Tisza István tragédiájáról
- A szabadság élharcosai október 31-án már a diktatúrát emlegetik - Megkezdődik a hadsereg bomlasztása

XII.
A hadsereg felbomlasztása és a zsidó szabadgondolkodók, galileisták szerepe
- Pogány-Schwartz, Hoffer Adolf fia, Heltai és Sugár-Singer megalakítják a katonatanácsot.

XIII.
Linder Béla nem akar többé katonát látni
- A forradalom nagy diadala: minden fronton letettük a fegyvert

XIV.
Az Esték a hadsereget bomlasztják
- A csehek, románok betörnek Magyarországra
- A Diaz féle fegyverszünet tiszteletben tartja Magyarország határait
- "Elméne Belgrádba jó Károlyi Mihály."

XV.
Franchet d'Espérey megkérdezi Károlyiéktól: önök valamennyien zsidók?
- "Adjanak vármegyéket és adok szenet.
- A szégyenletes fegyverszüneti feltételek elfogadása után Deutsch Lajos megállapítja, hogy: nincs nagyobb baj, mint a privát baj.

XVI.
Az Est sürgeti a köztársaságot - Bródi Sándor cikke Vilmos császárról
- Kikiáltják a "népköztársaságot"
- A galileisták az Internacionálét éneklik
- A Népszava cikke a kommunizmus megvalósítása érdekében.

XVII.
Ha bárki betör magyar földre, fegyvert nem szegezünk ellene! - mondja Károlyi Mihály
- Az Est barátként üdvözli a Magyarországot megszálló ellenséget
- Nádas-Neumann ennek ellenére bízik Wilsonban

XVIII.
Jászi-Jakubovicsék felfegyverzik a román nemzeti gárdát
- Pogány- Schwarz elűzi Bartha Albertet, a hadügyminisztert
- Gömbös Gyula: Ettől a pillanattól kezdve ellenforradalmár lettem

UTÓSZÓ

Pillanatképek a patkányforradalomból

I.

Töretlen a külső front - megkezdődik a belső bomlasztás - Gömbös Gyula: Mi mindent csak félig csináltunk - Károlyi demokratizálni akar

Október 31-en huszonöt éve volt, hogy Magyarországon kitört a forradalom, amelyet később jogosan neveztek patkánylázadásnak az ítéletre hivatottak. Huszonöt év múltán egy új világháború közepén százszoros erővel hangzik felénk a történelmi parancs: Emlékezzünk 1918-ra! Hiszen akkor tanultuk meg, mit eredményez, ha egy nemzet lelkét elveszíti, tetszetős jelszavakkal engedi félrevezettetni magát.

Trianon börtönéjjelén a ránk szakadt nyomor szalma-vackain, idegen szuronyok árnyékában Szamuelli zsidó hóhérjainak fegyvercsöve előtt hányszor fogadtuk meg, hogy semmit sem felejtünk. Egy irtózatos nemzeti elesettség, megalázottság poklában hányszor szórtuk fejünkre a mea culpázók hamuját és hányszor esküdtünk meg, hogy mindig és mindenre emlékezve tiporjuk el még az írmagját is annak az irányzatnak, amely sír szélére taszította Magyarországot.

Most, negyedszázad múltán tetemrehívás ez a könyv. Az egyszer már elveszett ezeréves Magyarország teteméhez szólítja a bűnösöket, kishitűeket, érdekembereket. Szólítja a könnyen felejtőket, az ál humanista megbocsátókat, hívja a kétfele kacsintgatókat, egzisztencia-mentőket, a balekokat, akik ismét bíznak a huszonöt év előtti gyilkos jelszavakban. Hívja azokat, akik ostobán hisznek a szabadság, demokrácia júdeai értelmezésű babonájának, a zsidó marxista polgári tagozatos szövetkezés csaló inak s az alvók, képzelgők, naivak és hiszékenyek fülébe akarja sikoltani:

Töretlenül áll a magyar front. A piavei offenzíva nem sikerült. A Sixtus-féle kétbalkezes békekísérlet megbukik, de kint még töretlenül áll a front. A magyar honvéd ott verekszik Oroszországban, a Doberdón, Macedóniában, német bajtársa vadul csatázik Cambrai környékén a franciákkal és angolszászokkal. Igaz, hogy egyre nagyobbak az ellátási, élelmezési nehézségek, de a háborút még mindig meg lehet nyerni. hiszen most már hetekért, napokért, órákért folyik a versenyfutás. A kimerültség már mutatkozik az antant oldalán is és ha még hat hetet kibírunk, akkor Olaszországban tör ki a forradalom. Anglia roskad össze a tengeralattjáró háború, csapásaitól és a francia ezredek lázadnak fel Clemenceau dühödt imperialista politikája ellen.

Ezekben a napokban, pontosan október 8-án egy sápadt, fiatal vezérkari tiszt érdekes emlékiratot nyújt át Wekerle Sándor miniszterelnöknek: "A monarchia hadseregei - írja - az összes harctereken még mindig harcképes állapotban vannak és ma mindenütt az ellenség földjén állanak. Ha megőrizzük nyugodtságunkat, ha a magyar érdekeknek megfelelően az Adria és Dnyeszter közötti magyar csapatok felett magyar főparancsnokság veszi át a vezetést és ha a magyar honvédelmi miniszter a mögöttes ország magyarországi részét egészen bevonja parancsadási körletébe, azaz kiküszöböli A cs. és kir. Kriegsministerium parancsadási jogát, ha behívja a soron kívüli felmentetteket és ha a hadseregfőparancsnokság a fölös számú magyar harcegységeket rendelkezésünkre bocsátja, akkor magyar szempontból a helyzet még megmenthető." De ugyan ki hallgat egy ismeretlen - valami Gömbös Gyula nevű - magyar vezérkari kapitányra! Mit törődik Wekerle Sándor egy magyar katonatiszt litografált memorandumával? Hiszen Wekerle - írja róla később ugyanez a Gömbös Gyula - okos opportunista, kiváló és kiegyező politikus, de nem cselekvő férfi. Miért is hallgatna egy vezérkari

kapitányra, aki 1918 végén holmi totális háborút javasol? Be kell hívni a felmentetteket, le kell tartóztatni az árulókat és legerélyesebben fellépni Károlyi Mihály valamint társainak machinációi ellen! Mindent félig csináltunk. Pedig később, mikor a nemzet tragédiája bekövetkezett, ugyanez a Gömbös Gyula írja majd emlékirataiban: Mint nálunk mindent, úgy a háborút is csak félig csináltuk. Nem mozgattunk meg minden erőt és nem irányítottunk mindenkit egy cél felé - a győzelem felé. Néha-néha megálltunk és balgán vártunk, nem jön-e a béke, nem történik-e csoda. A volt király és Czernin a pacifizmus szolgálatába szegődtek, de egyszersmind ököllel fenyegették Clemenceauékat. A frontkatonáktól követelték a rendíthetetlen kitartást, a Hinterlandban pedig békét prédikáltak, a nép ellenálló képességét aláásták. Egy államférfi vagy viseljen háborút, ezt aztán tegye és követelje erélyesen, vagy ne kezdjen bele és ne folytassa a háborút. De akkor ezen elhatározása is teljes, férfias elhatározás legyen. Ha a népek sorsáról van szó, legrosszabb a hímezés, hámozás. Mi mindent csak félig csináltunk! - hördül fel az októberi forradalom előtt huszonöt nappal egy magyar vezérkari kapitány, aki már látja, tudja, hogy nem a külső fronton van a baj, hanem idehaza.

A Bujdosó könyv tanúságtétele. És ugyanezt látja egy jövőbe tekintő, nagy magyar lélek, Tormay Cécile is, aki később Bujdosó könyvében így ír ezekről a napokról: Trockij-Bronstein szólította fel híveit hírhedt beszédében a központi hatalmak hátbatámadására. Idehaza sajátságos nyüzsgés támadt erre a beszédre. Mintha feladás lett volna, a magyarországi sajtó támadni kezdte a német szövetségest. A Trockijok, a Radekek és a Joffék budapesti fajrokonai a kezükben tartott szakszervezetek hatalmával sztrájkokat idéztek elő. Ekkor már olyan idők jártak, hogy a szavak is dolgozni tudtak. És a szavak munkába fogtak: Ott kell hagyni a németeket. Miattuk tart a háború. Ők az okai mindennek... hangok beszéltek, melyeknek eredetéről nem tudtak azok, akik gépiesen megismételték. És messze a harcterektől, az ország fővárosában a gyárak és kaszárnyák alatt titokzatosan mozogni kezdett a föld. Pedig a frontok sohasem állottak szilárdabban, mint ekkor. Az ukrán és orosz béke után talán ezek voltak utolsó perceink, melyekben ha erőt, egységet és elszántságot mutatunk, reményünk lehetett volna egy elfogadható békére. De a monarchiából a végzet jelölte napokban valami, gonosz laterna magica a német szövetség meglazulásának képét és belső lázadások, zavarok látszatát vetítette ellenségeink elé. Ezektől a vetített képektől új erőre kapott odaát a lankadó tűz. Míg itt, minálunk egyre világosabb lett, hogy élnek közöttünk emberek, akik magyar katonák védelme alatt eszik földünk kenyerét, isszák kútjaink vizét, alusszák éjszakáink álmát, közben azon törik magukat, hogy elveszítsük a háborút. Ugyanezekben a napokban Károlyi Mihály nagy nyilatkozatot ad a Miklós Andor néven ismert Klein Ármin lapjának, Az Estnek és kimondja azt az elbűvölő igét, amely akkor is lépre csalta a magyar tömegeket és amelyet azóta is lehet hallani itt-ott: - A béketárgyalás első feltétele államunk demokratizálása. Nekünk, magyaroknak igazán szabadoknak, függetleneknek kell lennünk. A végleges győzelem politikáját csak a reakció és imperialista uszítók óhajtják.

II.

Nagyszabású csalás a függetlenség és szabadság jelszavaival -Kunfinak már nem kellenek a polgári progresszív szövetségek - A csehek tizennégy vármegyét, a radikális zsidók mindenáron békét akarnak

A Bujdosó könyvben később Tormay Cécile állapította meg, hogy a függetlenség jelszavával vitték bele a forradalomba a gyanútlan magyar társadalmat. Kalózlobogónak használva a területi integritást, később Kun Béláék bolsevizmust csempésztek magyar földre.

Egyelőre azonban még nem célszerű levetni a bolsevista sátánra húzott álarcot, nem célszerű még megmutatni A vérszomjas júdeai Samuelli Tibor és Korvin-Klein ördögi profilját. 1918 elején egyelőre a béke, a szabadság, a humanizmus jelszavaival kell operálni. Egyelőre úgy gondolják a szabadkőműves páholyok, a marxista szervezetek, valamint a Galilei Kör vezetői, hogy a szabadságharcot jelszót kell felmutatni, a 48-as hagyományokkal kell elkápráztatni azt a magyar népet, amely vérzik és szenved a harctereken, de teszi ezt abban a reményben, hogy a harc végen tényleg megszabadul a k. u. k. monarchia kötélekéből.

Ezekre az októberi napokra esik Burián szerencsétlen békekísérlete s az alkalmat felhasználják az itthoni destrukció előkészítői. Szelíd, totyakos polgárok, elszánt radikálisok, bősz marxisták és egyéb felmentettek közös gyűléseket hirdetnek a béke megvitatására. S október elején jelenti Az Est, hogy értekezletet tartott a Károlyi-párt. ... kifejezésre jutott az az egyöntetű meggyőződés, hogy a békéért, a nemzeti függetlenségért, demokráciáért és perzonális únióért való cselekvés ideje elérkezett. "... Demokraták nem tárgyalnak oligarchákkal."

Békét - mondják az utcai magánpolitikusok, a kávéházi entellektüelek és a frontlógós izraeliták. Békét - de vajon mit akarnak a szomszédok, csehek, szerbek, románok? A jámbor magyar, aki hordta ennek a háborúnak minden terhét, viselte minden szenvedését, véráldozatát, a liberális lapok propagandája alatt már hinni kezdi, hogy majd jön Wilson a maga tizennégy pontjával. Lecsücsülünk szépen a tárgyalóasztalhoz s aztán újra békebeli béke lesz: tejjel-mézzel folyó Kánaán, vaj, kakaó, idei liba és mellesleg - Nagy-Magyarország.

Ki hallgat olyan ábrándos emberekre, mint Klofác, akit meginterjúvol Prágában Pásztor Árpád, Az Esték hírhedt zsidó riportere és szemrebbenés nélkül mondja október legelső napjaiban, hogy a csehek tizennégy tót megyét követelnek. És ki törődik azzal, hogy Kramarz egy magyarnyelvű lap hasábjain jelenti ki: "A tótlakta megyékhez jogunk van." Elő kell venni a legostobább kuruzslás gyógyszerét, a demokrácia mindenre hasznos és kiterjedő csodabalzsamát és attól majd rendbe jön minden. Hiszen Klofác mondja Az Est-nek, hogy "a monarchia kormányaival nem lehet kiegyezni. Demokraták nem tárgyalhatnak oligarchákkal.". A földöntúli boldogság ígérete és Trianon.

Ha a Klofácok, Benesek, Srobárok, Jurigák, Vajda-Vojvodák meglátják Jászi Oszkár szép szemeit, vagy Kúnfi kellemesen eláló füleit, akkor bizonyára nyomban lemondanak Nagy-Romániáról és Csehszlovákiáról. Meg kell hát nyomni a pennát, felajzani a vágyakat. Az Estben Kéri-Krammer Pál már írja is a vezércikket:

Végre ütni fog az óra. Az az óra, amely az órák táncában koszorúzottan tűnik elénk, földöntúli boldogságot csendítve az elsanyargatott szívekbe. Mert már a béke fel nem tartható többé.

Ezt a kleinármini órát, ezt a földöntúli boldogságot egykor Trianon óratermében hallja ütni a magyar delegáció. De most mindegy. Ezeknek a kegyes demokratáknak mindem mindegy. Ők már közlik Wilson tizennégy pontját. Ők határozottan állítják, hogy ez lesz a béke alapja. És már

szervezik is a nagy összefogást a polgárok, munkások, parasztok arcvonalát. Például a 48-as párt értekezletén Ugron Gábor, Zboray Miklos, Zlinszky István szólalnak fel, hangoztatván, hogy a baloldali pártoknak együtt kell működni.

Az Est gyilkosságra uszít, Wekerle nem fél az "anzágolt" forradalomtól. Közben, október 9-én megjelenik a szociáldemokrata párt proklamációja. Az akkori menetrend is örök érvényű és változhatatlan, marxista előírások alapján készül;

Alakuljon olyan kormány, mely az ország összes demokratikus osztályainak (!) küldötteit foglalja magában. Előre hát a nemzeti szabadság lobogója alatt kisgazdák, progresszív entellektüelek és cúgos cipős polgárok Hiszen Miklós Andor lapja már tovább megy egy lépéssel. Az Est hasábjain már a forradalom szele süvít. A későbbi alkotmányvédők már nyíltan hirdetik: Az itt rekedt parlament nem a mi parlamentünk."

Majd nyomban utána kijelenti Az Est: Nincs egyéb menekvés, meg kell ezektől szabadulnunk, de hamar - hamar! Ki kell tépni kezükből a gyeplőt, el kell őket kergetni bitorolt erősségükből, hogy a béketárgyalásokon ne ezek az inatlan vének, hanem a felszabadult Magyarország üljön a tárgyaló asztalhoz. Erről a felszabadult Magyarországról néhány nap múlva majd Franchet d'Espéray tábornok mondja meg a véleményét, mikor odaállítja küldötteit a lámpa alá, hogy megkérdezze: - önök valamennyien zsidók? Egy nappal később Az Est már nyíltan uszít a gyilkosságra. Azt írják Tiszával és Wekerlével kapcsolatban: Hogy ezek az emberek még élnek, hogy nevüket az újságok leírták, az az ország és a béke boldogulásának legnagyobb akadálya. Az egész világon érthető közvélemény alakult ki arról, hogy csak a szélső demokrácia és haladás tudja a békét megcsinálni. Tegnap még csak a demokráciáról, függetlenségről pengettek halk húrú hárfát. Ma már nem demokrácia kell, hanem szélső demokrácia. A Kunfié, a Pogányé! Ők, akik időnkint őrizkednek a szélsőségektől, tehetik, hiszen Wekerle büszke rá, hogy a sajtószabadságot milyen liberálisan kezeli. Hatvani Deutsch Lajos emlékiratai szerint a derűs öregurak nyugalmával mondja egy sajtóértekezleten: "Anzágolt" forradalmaktól nem kell félni. Ünneplik a Magyarország felosztására készülő cseheket. Pedig Az Est már ünnepli a cseh forradalmárokat, akik ugyanennek a lapnak riportere szerint tizennégy magyar vármegye elszakítására készülnek.

A cseh tartományokban a cseh népnek lángjait már napok óta látjuk világítani - írta Kéri-Krammer Pál. A cseh lángolásból, mint az erős vas, úgy jön ki majd a cseh állam függetlensége. Mit bánják ezek a mindenáron való békére uszító demokraták, hogy ebből a cseh lángolásból egykor Magyarország megcsonkítása jön ki. Ők egyik hasábon a Genfen át érkezett jelentést közlik: az entente teljes leszerelést követel és feltétlen megadást. A másikon vígan állítják tovább, hogy: A legnagyobb jóhiszeműséggel kell megvalósítani a demokrácia és szabadság jelszavait, mert különben Wilson nem nyitja ki a börtönajtót. Ezekben a napokban, a bolgár fegyverletétel után jelentkezik a politikai arénán a polgárok, progresszívek, marxisták szövetkezésének legradikálisabb szárnya, a szociáldemokrata párt. A béke és Magyarország jövője cím alatt (hol olvastuk nemrég ezt a címet?) gyűlést rendeznek a szociáldemokraták és a szónokok egyöntetűen azt fejtegetik: Ha ez az ország demokrata lesz, akkor nincs szükség megcsonkítására.

Kunfiék levetik az álarcot. Klofac és Benes ugyan másképp vélekednek, de Kunfi Zsigmond, ez a lobogóhajú zsidó entellektüel már úgy érzi, hogy le lehet venni a maszkot is. Nincs szükség mar holmi progresszív, de mégis csak burzsoá támogatókra. El tehát a polgári szövetségesekkel. Ő már hirdeti, hogy a szovjet példát kell követni. Indítványozza: mondja ki a párt, hogy felbont minden olyan formális és szervezeti kapcsolatot, amely eddig megvolt a szociáldemokrata párt és bármely más párt között. A párt többsége azonban még óvatos. Nem hiába írja róluk Hatvani-Deutsch, hogy ezek a szociáldemokraták tudják, mikor kell

megválasztani a helyes lélektani pillanatot. Nyisztor György, a későbbi népbiztos, a radikálisokkal és Károlyiékkal való együttműködést hirdeti, tehát a párt rövid vita után kimondja: örömmel fogad minden progresszív személyi vagy más támogatást. Hat hónappal később aztán a kommunistákkal írja alá a híres egységokmányt. Mindegy. Azért Polónyi Géza, úgyis mint polgár, a Sas körben polgári mozgalmat indít - ó, de remek jelszó - Magyarország függetlenségéért.

Ugyanezen a napon a minden áron békét óhajtók számára hír jelenik meg a magyarországi lapokban. A Burián féle békeajánlat kapcsán entente körökben kijelentik, hogy a béketárgyalásokat nem Hágában tartják meg. Nem Hága, hanem Versailles - adja hírül Az Est. Akkor még persze nem sejtik, hogy a szimbolikus címet másképp is lehetett volna fogalmazni: Nem megegyezés, hanem diktátum. Nem demokrata hazugság, de Trianon szörnyű valósága!

III.

Őfelsége leghűségesebb alattvalója: Károlyi Mihály. Antant-barátok vagyunk! - kiáltja a Házban Lovászy Márton, Jurig Nándor és Vajda-Vojvoda Sándor proklamálják a magyar képviselőházban a Magyarországtól való elszakadást

Hatvani-Deutsch Lajos báró, a Lipótváros milliomos Voltaireje "Egy hónap története" cím alatt írta meg emlékiratait az "Esztendő" című radikális folyóiratban és azokat Károlyi Mihálynak ajánlotta, "az őszinte szavak emberének".

Ezekben az időkben az egyik lovagias ügyének elintézése céljából a királyhoz fordult az őszinte szavak embere. A felségfolyamodványt természetesen így írta alá:

Császári és Apostoli Királyi Felségednek leghűségesebb alattvalója, gróf Károlyi Mihály s. k.

Pontosan ezen a napon a Pesti Napló szerkesztőségében Deutsch Lajossal tanácskozik őfelsége leghűségesebb alattvalója s a közeli királyi audienciáról csevegve azt mondja: - Nem bánom, ha kidob is, de megmondom ennek a szerencsétlen fiatalembernek, hogy nem a trónjáról és hatalmáról, hanem most már a nyakáról van szó. Így a leghűségesebb alattvaló, az őszinte szavak embere.

Károlyi Mihály: Szakítani kell a németekkel. Másnap, október 17-en az öreg Wekerle bejelenti a Házban a personal úniót, de őfelsége leghűségesebb alattvalója, Károlyi Mihály, akinek a pártja csak tizenöt nappal ezelőtt közölte, hogy elérkezett az idő a personal únió megvalósítására, most már kevesli ezt az eredményt is. Miklós Andorék, akik a háttérben irányítanak, azt írjak Az Estben: Magyarországnak már nem elég a personális únió alamizsnája, a teljes függetlenséget és önállóságot követeljük.

Tehát Fényes László ezt kiáltja Wekerle felé: - Békét kössenek! Ne personal úniót adjanak. Majd mikor az erők koncentrációjáról beszél Wekerle, a nagy összefogás hívei ezt kiáltozzák: - Nem kell! Semmi szükség rá! Károlyi Mihály pedig felemelkedik a helyéről és nagy beszédet mond a szövetségi hűség ellen. - Igenis, teljesen szakítani kell azzal a politikával, amely a hármas szövetségre, németbarátságra támaszkodott. Nyíltan a pacifizmus álláspontjára kell helyezkedni és ezt az alapot teljesen el kell fogadni a jövőre nézve. Azok nevében mondom - emeli fel hangját a farkastorkú gróf -, akik meghaltak és életben maradtak, hogy az egész háború félrevezetés volt. - Gyalázat! Hazaárulás! - hördül fel erre a jobboldal. - Gazemberség! "Antant-barátok vagyunk."

És ekkor felugrik a helyéről Lovászy, a polgár, a mérsékelt hazafi: - Vegyek tudomásul, hogy antant-barátok vagyunk! - Azok vagyunk! - kiáltja Vass János. Ezt azonban már nem tűrik azok sem, akikről mint szakadtinú vénekről beszél Az Est. - Őrültek! Aljas gazemberek! Hazaáruló bitangok - támad Károlyiékra a munkapárt felviharzó lelkiismerete. - Német vigécek! - felelnek vissza a baloldalról. - S ez magyar huszártiszt volt! - kiáltja Lovászy felé Szinnyei-Merse Félix. Mire Hatvani-Deutsch emlékirataiban így elmélkedik erről: -Ezek még a leszerelés, a vesztett háború, a Wilsonnal való alkudozás és a militarista világnézet nagyszerű végalkonya közben is ott tartanak, hogy őszerintük külön emberi és külön tiszti becsület van.

Rettenetes viharban függesztik fel az ülést, mert már-már úgy látszik, hogy a nemzeti érzelmű képviselők, valamint a baloldali destruktívak között kitör a verekedés. A lavina megindul.

A következő ülésen Hajdúböszörmény követe, Benedek János az úgynevezett tót-kérdésről beszélt. Mire Juriga Nándor közbekiáltja: - Szlovák! Szlovák volt maga Kossuth Lajos is! És

elhangzik másnap Vajda-Vojvoda Sándor deklarációja, amely már "román nemzetről" beszél. Nem ismeri el a parlament jogosultságát, hogy magát a román nemzet képviseletének tekintse, S ezért a románság külön képviseletet kíván a béketárgyalásokon.

Két nap múlva Juriga Nándor kíván külön tót békeképviseletet, a béketárgyalásokon való részvételre, majd a szerbek proklamálják az önálló S. H. S. államot. Csehszlovák légiók, jugoszláv bandák, zöld-káderek készülődnek rá, hogy megosztozzanak Magyarországon, mint egykor az őrök Úr Jézus palástján, de Fényes László meg most is azt kiáltja a parlamentben: - Nem kell hadsereg! "A béke, demokrácia és Magyarország függetlenségének ügye követeli - írja Az Est -, hogy Tisza politikai száműzetésbe menjen." Majd mikor ez sem elég, Miklós Andor házi pennaforgatója, Kéri-Krammer Pál, akit később gyilkosság és hazaárulás miatt halálra ítélnek, azt írja a pesti polgárok orgánumában, Az Estben, Tiszáról és Wekerléről: "Romlottak és eszelősek ezek az emberek és olyan tolakodóak, hogy minden erélyünkre szükségünk van, hogy megszabaduljunk tőlük. De a megszabadulás el fog jönni és mert perceket sem vesztegethetünk, sürgősen fog következni."

"Az elnök úr nincs abban a helyzetben...". Károlyi Mihály, Hatvani-Deutsch Lajos emlékiratainak tanúsága szerint, közben Parádra utazik, mert most van a Szarvasbőgés és elvégre mi történnék, ha a jövendő magyar köztársaság elnöke lemaradna egy szarvasbőgésről. - "Károlyi" - írja Hatvani Lajos - "azért utazott Parádra, mert Wilson válaszát a nevezetes Burián-féle békekísérletre, csak keddre, október 22-ére vártak a Károlyi-pártban. De Wilson, aki nem igazodott a klub szerint, már vasárnap este válaszolt." Budapesten egy elszánt és mindenre képes zsidó társaság hirdette, hogy a háború börtönéből csak a demokrácia és Wilson szabadíthat ki minket. Ha meg lesz a demokrácia, akkor megmarad Nagy-Magyarország is. Hiszen Klofac, vagy Srobar, - ugyan ki ismeri ezeket az ismeretlen cseheket - megmondta, hogy demokraták nem tárgyalnak oligarchákkal. Tehát csak egy kis demokrácia kell és a csodabalzsam érintésétől megmarad Szent István egész birodalma. A demokrata álmok azért úgy látszik, néha hazudnak. A demokrácia leghivatottabb képviselője, Wilson köztársasági elnök úr nevében ugyanis azt válaszolja Lansing Róbert külügyi államtitkár;

Az elnök úr nincs már abban a helyzetben, hogy népek puszta autonómiáját ismerje el a béke alapjának. Wilson diplomatikus formulák közt közli, hogy a monarchia és Magyarország tárgyaljon a csehekkel, délszlávokkal, akiket hadviselő félnek ismert el az USA.

IV.

A pesti sajtó szerepe a forradalomban - Wilson elnök Az Estet ismeri el Magyarország képviseletének - Zsidók az oktobrista szövetkezés élén és hátterében Kik csinálják Magyarországon 1918 békefrontját? Zsidók, zsidók és megint csak zsidók.

A forradalmi izraeliták között is felekezet nélküli kikeresztelkedett, vagy éppen hithű ortodox hírlapírók az élharcosok. Az Est, Pesti Napló, Magyarország, Világ, Népszava szerkesztőségének körülbelül 75 százaléka zsidó. Az Est élén ott van Miklós Andor, akinek egyik vezérpublicistája Kéri-Krammer Pál. A Népszavánál Göndör-Krausz Nathán, Pogány-Schwartz József, Kunfi Zsigmond a szellemi főirányítók. A Pesti Napló tulajdonosa Hatvani-Deutsch Lajos, a milliomos cukorbáró. A szabadkőművesek orgánumánál, a Világnál Purjesz Lajos a főszerkesztő, de ott van Biró-Blau Lajos, Jászi-Jakubovics Oszkár, Diner-Dénes József, Ignotus-Veigelberg Hugó, hogy csak a nevesebbeket említsük.

Jakubovics, a nagy államférfi. A forradalmi mentalitásnak, irodalmi pajtáskodásnak csodálatos klikkje ez, amelyet mindennél jobban összefűz a közös vér, közös faj elszakíthatatlan lánca. Ezek az entellektüelek, írástudók csodálatos szolidaritással cimboráskodnak irodalomban, politikában és a saját zsidó messianizmusukba vetett hittel tolják előre egymást a közélet legelső vonalaiba. Olyanokat írnak egymásról, mint például Bíró-Blau Lajos, aki két héttel a forradalom előtt leül, hogy kritikát esztergályozzon Jászi-Jakubovics Oszkár könyvéről, mely a "Dunai Egyesült Államok" címet viseli. Lámpást veszek kezembe és államférfit. keresek Magyarországon.

S miután nagy tudalommal eltöpreng azon, hogy se Tisza, se Andrássy, se Apponyi nem államférfi, a megfelelő embert meg is találja a Jakubovicsban. Jászi Oszkár már úgyszólván a magyarság bizalmi embere a románokkal, tótokkal szemben is, de Károlyi Mihállyal és a szociáldemokratákkal együtt az egész világgal szemben is.

Kép: A FORRADALOMRA USZÍTÓ SAJTÓ HÉT VEZETŐ ÚJSÁGÍRÓJA EGYTŐL EGYIG ZSIDÓ. Magyar (?) Lajos, Hatvani-Deutsch Lajos, Kéri-Krammer Pál, Purjesz Lajos, Pók Ödön, Gábor-Greiner Andor, Göndör-Krausz Náthán.

Hetvenöt forradalmi hős közül hatvan zsidó. Később, mikor a forradalom sajtófőnöke, Gellért Oszkár megírja "A diadalmas forradalom könyve" című remekét, ebben hetvenöt író és újságíró mondja el vallomását forradalmi szerepéről. A hetvenöt közül hatvan zsidó. "Az újságírók a forradalomban" címet viselő két mellékleten ott tündöklik Magyar Laios, Hatvani-Deutsch, Kéri-Krammer Pál, Purjesz Lajos, Pók Ödön, Gábor-Greiner Andor, Göndör-Krausz Náthán arca. Zsidók egytől-egyig.

Mikor később megalakul a Nemzeti Tanács, tagjai között kilenc zsidó hírlapíró foglal helyet. Később ugyanilyen arányban szerepelnek a proletárdiktatúra tanácsában: Samuelli Tibor, aki a Katolikus Kurir munkatársa volt, Pogány-Schwarcz József, Alpári Gyula (Adler Mózes), Kunfi Zsigmond, László-Lowy Jenő, Szabados-Freistadt Sándor, Kahnár-Kohn Henrik, Vincze Sándor, Bíró Dezső, Vágó Béla. Valamennyien zsidók.

Lenin, a jóság és a nemzetközi megbocsátás Orfeusza. Mikor a forradalom előkészítése megkezdődik, ennek a társaságnak már háta mögött van Pásztor-Pikler Árpád hírhedt verse, amelyben új Krisztuskent ünnepli Lenint. Az Est régen, már 1917 decemberében megírta "Le a téli háborúval" című jeles cikket, amelyben azt kiáltotta a hősiesen harcoló honvéd felé: éljen a béke és a népek testvéri egyesülése. Ez a társaság akarja becsempészni Magyarországra Lenin

tiszteletét. Amikor a gyanútlan polgár meg dehogyis sejti, hogy mi a bolsevizmus, ők már 1918 január 2-án ilyeneket vetnek papírra: Amikor most Lenin szinte legendás alakja felé fordul minden szem - írja Az Est -, az ő emberi lényéhez igyekszik közel jutni minden képzelet, hogy mint a jóság, nemzetközi megbocsátás Orfeuszát jelenítse, szabad-e elmondanunk Leninről, hogy egy fanatikussal van dolgunk? Igen, ennek a sajtónak a jóság megtestesítője Lenin, a demokrácia földre szállt angyala Wilson, de ezzel szemben Tisza István, a nagy és hű magyar a Világ szerint "a becstelenség zsenije", Andrássy Az Est szerint "egy kiköpött vén politikus, akinek szíve helyén egy pudvás retek van." A csehek és a románok segítőtársai az oktobristák. A haldokló Magyarország felett ezek a keleties vágású szemek kacsintanak össze. Ezek készülődnek, szervezkednek, mint az országos polgári radikális párt, mint a marxista frakció tagjai. Ott vannak a Galilei Körben, Terézvárosi Kaszinóban, Károlyi pártjában. Ők labdázzák egymástól egymásig a jelszavakat, vagy mint mondják, a forradalmi "écákat".

Ők hazudják a csehszlovák mozgalmak és román irredenta kísérletek mentegetésére, hogy a magyarság - mint Bíró Lajos írja a Világban - "elnyomta és üldözte a nemzetiségeket". vagy hogy "a hevesi parasztnak az az érdeke, hogy a román és tót kultúra mind termőbbé és dúsabbá legyen." Vajda-Vojvoda, Srobár, Maniu bizonyára nagy örömmel látják, hogy ezek a Jakubovicaok magyarnyelvű újságokban élezik azt a bárdot, amellyel a béketárgyaláson majd ők fogják lefejezni Nagy Magyarországot. Igen, ők vannak ott a Galilei Körben, amely ellen már 1917-ben hazaárulási pert kell indítani. A vádlottak nevei: Ducyska Ilona, Sugár-Singer, Helfgott Armin, Csillag-Stern, Kelen-Klein, Fried, Weisz, Sisa, Beller Ignác és egy Solom nevű orosz izraelita. Nincsenek közöttünk rómaiak. Ezek az elemek akarnak szövetkezni mindenáron a nemzeti Magyarország elbuktatására. Miután a szociáldemokraták már kimondták, hogy hajlandók együtt dolgozni a polgári pártokkal, ők írnak olyanokat, mint Bíró-Blau, hogy "ha majd a szocialisták, függetlenségiek, radikálisok egy táborba egyesülnek, akkor nyugodt lélekkel nézhetünk a fényesebb jövő felé." - Félre a régi gúnyával, készítsük gyorsan a demokratikus toalettet! - írja a Világban Diener-Dénes József, mire a marxista kongresszus után összeül a polgári radikálisok nagytanácsa is.

A párt üdvözli a Szociáldemokrata törekvést, mely az ország valóban radikális pártjainak szövetségben való egyesítésére irányul. Még szerencse, hogy ehhez a szövetkezéshez a hitközségi elöljárósági üléshez hasonlatos összejövetelen egy Nagy Lajos nevű jámbor evangélikus lelkész megtalálja a biblikus formulát, mikor Szent Pált idézi: "Nincsenek közöttünk sem rómaiak, sem zsidók, sem szabadosok, sem rabszolgák. Hát rómaiak tényleg nincsenek, de végignézve a végrehajtó bizottság névsorát, zsidók annál inkább. Alfától omegáig majdnem mindenki zsidó a listán, Itt a pesti vicc győzött. Ugyanez a helyzet a szabadkőműves páholyokban is, amelyekben szintén a zsidó sajtó vezérei állanak az élen. Ez a sajtó október közepén már valóban nagy hatalom az utcán, ahol Hatvani-Deutsch szerint a tömeg mindig független kritikának fogja tekinteni a - hitetlenséget. Ennek az Újságírásnak egyik jellegzetes képviselője, Lakatos-Kellner László a forradalom győzelméről elmélkedve, később tiszteletre méltó őszinteséggel mondja el: Itt a pesti vicc győzött, az ötletesség, a szatíra. Az a tiszteletlen és senki és semmi más által meg nem fizethető tiszta, racionális észjárás, amely már tíz-húsz éve dolgozik itt a sajtóban, közéletben, kabaréban, színházban és felszabadította, forradalmasította az emberek gondolkodását.

Jellemző ennek a társaságnak reklámjára, jól adminisztráltságára ez a pesti zsidó sajtó hazaárulói mivoltának világviszonylatban való elismerésére az a körülmény, amelyről Az Est közismert szerénységével így emlékezett meg: "Wilson elnök felszólítását, melyet a monarchia felszabadított népeihez intézett, jónak látta Az Est szerkesztőségéhez címezni, nyilván azért, mert külföldön Magyarország érdekeinek és közvéleményének ezt (!) a képviseletét ismerik legjobban

V.
A királyi pár látogatása Debrecenben - Az Est tudósítója elalszik - Fiumében fellázadnak a horvátok

Október 23-án Debrecenbe utazik Károly király és Zita királyné. Ezen a napon úgy látszik, hogy még megmenthető minden. Hiszen Debrecen, Kossuth városa, a magyar szabadság Mekkája, amelynek múltja szimbolikus jelentőségűvé nő most. Hiszen ha Debrecen és a király egymásra talál, akkor még megmenthető, ha nem is a Habsburgok monarchiája, hanem Szent István birodalma. Debrecen és a Hajdúság népének szívében is ott él a reménység: hátha?! Hátha megtörténik négy évszázad után az első csoda és a magyar király elfelejti, hogy osztrák császár is. És a Hajdúság lóra ül! A pompázó ötös fogat után, mint valami tündéri álom, vágtat a bandérium. Elől az ősz Veszprémy Zoltán főispán, a hajdú főkapitányok nemes utóda. Mögötte ezrével lovagolnak fekete mándlis, hajdú gazdák. Az utcákon százezernyi tömeg és a 75-os cseh gyalogezred kordonján túl boldog, lelkesen éljenző magyarok. A nagy álom talán megvalósul. Talán most, az utolsó pillanatban történik olyan csoda, mint Mária Terézia királynő korában, Hiszen. a templom ajtajában, palástos papjai élén ott áll Baltazár Dezső, a Tiszántúl püspöke és talán ebben a templomban harsan fel az új Vitam et sanguiem, ott, ahol Kossuth kimondotta a detronizácót. - Áldott, aki az Úr nevében jött! - mondja a püspök. Meg a debreceni főrabbi is a győzedelmes békét kívánja őfelségének. Igaz, hogy Az Est maliciózusan jegyzi meg: - Ez a derék úr úgy látszik nem olvas újságot. De Az Est mindenütt ott van. Az Est mindent jobban tud. Az Est még akkor is Az Est, ha a riportere lekésik a fogadtatásról.

A debreceni Gotterhaltét csak Az Est riportere hallja. A k. u. k. bölcsesség a debreceni királylátogatás alkalmára, - létezése óta először, - megalkudott a magyarság javára. Sejtette, hogy Debrecenben. nem lehet Gotterhalté-val fogadni meg a Habsburg császárt sem. A fogadtatás színhelyére tehát egy honvédzenekart rendeltek ki, de hogy az udvari előírásoknak is eleget tegyenek, a 75-ös cseh ezred zenekarát elbújtatták a harmadik vágány mögé. A második vágányra egy udvari szerelvényt állítottak le és úgy tervezték, hogy mikor a király vonata befut az első sínpárra, a cseh zenekar csak négy-öt halk taktust intonál a Gotterhaltébó1, éppen hogy hallja az osztrák császár, de aki a peronra kilép, a magyar királyt, mar a Himnusz köszönti a detronizáló Debrecen földjén. A terv felettébb diplomatikus volt. Hiba csak ott történt, hogy Az Est debreceni tudósítója elaludt és reggel nem jutott át a katonai kordonon. Merész lendülettel bement a postahivatalba, onnan a perónra, majd pedig - usgyé - felugrott a második vágányon álló szerelvényre s így egyetlen ember volt Debrecenben, aki hallotta a Gott erhaltét. A többit már meg sem várta. Rohant vissza az állomási postára és megtelefonálta Miklós Andoréknak. hogy a magyar királyt a császár-himnusszal fogadták Kossuth városában. Ezalatt Debrecenben a derült októberi egekig szárnyalt a lelkesedés. Senki sem tudta, hogy a sápadt arcú, utolsó Habsburg császár itt kapta az első hírt birodalma felbomlásáról. Pedig a Nagytemplomból a katolikus templomba menet, meg kellett állnia a Szent Anna-utcai hadtestparancsnokság épülete előtt. A tábornokok már kézben tartották a telefonkagylót, amelyen át az A. O. K. jelentette, hogy Fiumében fellázadtak a horvát ezredek. De hát ha ez a magyar nemzet kitart, ha az országon végigzeng az új debreceni "vitam et sanguinem", akkor elveszhet bár a Habsburgok monarchiája, de örök az egységes Magyarország, ha valóban király a királya. ... S abban a percben, amikor az udvari vonat kirobog az állomásról, befut a debreceni gyors. Hozza Az Estet. Benne a tudósítást: " a Gotterhaltéval fogadták Debrecenben a magyar királyt" Míg a debreceniek mit sem tudtak a

Gotterhaltéról, az alatt a Házba megérkezett Az Est és elhangzott az első közbekiáltás: - Most is a Gotterhaltéval fogadták a királyt Debrecenben. A sok vihart látott magyar képviselőház üléstermét erre a közbeszólásra csaknem szétvetette a hirtelen fellobbant szenvedélyek elektromos feszültsége. A képviselők felálltak a helyükről, a padokat verték és még jóformán el sem csillapult a tomboló vihar.

Balla Aladár berohant a terembe és felolvasta azt a táviratot, amely a fiumei horvát ezred lázadásáról szólott. A vihar, - ha egyáltalán még lehetett ilyenről beszélni - tetőpontjára emelkedett. Tombolt, forrt, zúgott az egész terem és az ülést fel kellett függeszteni.

Míg a szünet tartott, Szász Károly elnök telefonon érintkezésbe lépett a debreceni hatóságokkal és miután Gotterhalte tulajdonképpen tényleg nem volt és mivel a hatóságok semmit sem tudtak a 75. cseh gyalogezred parancsnokságának csínytevéséről, nyugodt lelkiismerettel jelentette a Háznak, hogy Debrecenben kizárólag a Himnuszt játszották a király fogadtatásakor. A Mohácsnál rosszabb békétől sem szabad megijedni

Ekkor azonban a baloldali képviselő urakkal már nem lehetett okosan beszélni. A képviselőházban felhangzott a baloldaliak zúgó kórusa: - Nemzeti tanácsot követelünk! Ezen az ülésen ismét beszélt Károlyi Mihály, aki azt mondotta, hogy a kormánynak, amely jönni fog, olyan békét kell kötni, amely rosszabb lesz a mohácsi vésznél. - De ettől nem szabad megijedni! - tette hozzá könnyed non chalansszal a Parád környéki negyvenezer hold ura.

Az izzó hangulatban a Wekerle kormány tanácskozásra gyűlt össze és pár perc múlva a képviselő ház színe előtt bejelentette lemondását. Ebben a pillanatban olyan jelenetre került sor, amely példa nélkül áll a magyar képviselőház történetében. Szász Károly elnök egyszer csak azt látja, hogy felemelkedtek helyükről a baloldali sajtókarzat radikális hírlapírnokai és a többi elálló fülű entellektüelek s belekiáltják a terembe; - Le a cenzúrával! Éljen a sajtószabadság! Egyedül Tisza István érzi meg, hogy ez már a forradalom szele. Nem a süvítő vihar ugyan, de a patkányok visítása. Felugrik helyéről és az Est, a Világ, a Népszava riportereire mutatva kiáltja: - Ki kell dobni őket! Ebben a hangulatban azonban már senki se foglalkozik a megtorlás gondolatával.

Az ázott magyar mezőkön hazafelé robog Debrecenből a király vonata. A nagy álom ismét szertefoszlott. A nép és a király egymás felé nyújtott keze közé odaállott Az Est. A debreceni szívekből kioltotta a lángot. És nincs Fiume, pillanatnyilag nincs még miniszterelnök sem, hanem csak országrablásra kész sakálok vannak odakint és csak országvesztésre kész demokraták itthon. Hová mégy, te sötétben száguldó udvari vonat? Hová mégy, árva Magyarország?

VI.

Tisza István meggyilkolására uszít Az Est - Rappaport a pittoreszk megjelenik - "Az orrok mindig olyanok, amilyenek a történelemnek kellenek" - mire megalakul a Nemzeti Tanács

A képviselőház kormánybuktató ülése után érkezett Budapestre a király vonata: s a budai Várban megkezdődtek a kihallgatások. A király jóváhagyta a nemzeti önállóságról és függetlenségről szóló javaslatot S ugyanakkor a monarchia közös külügyminiszterévé nevezte ki Andrássy Gyulát.

A kormánybukás azonban olaj a tűzre. Az Est és a polgári radikális sajtó már ezzel az eredménnyel is elégedetlen. Kéri Pál pedig nyíltan gyilkosságra uszít:

"Elsöpörte a kormányt saját bűneinek áradása - írja Az Est vezércikke -, az a sok szégyen és gyalázat, amit Tisza, Wekerle és társai a nemzet és nép ellen elkövettek, végre maga mozdult meg, földagadt, kavarogni kezdett és mint egy öklendező csatorna kiöntötte a többi sűrű szennyel magát, a kormányt és az egész rendszert." "Rajtuk a piros-fekete bélyeg"

"Ezek az emberek eltűntek - írja tovább Az Est -, de el nem tűnhetnek, el nem bújhatnak. Rajtuk a fekete - piros bélyeg, az alvadt vér színe, amivel bemocskolták magukat, amivel rájuk fogunk ismerni, amikor majd keresni fogjuk őket: feleljenek. Feleljenek az elveszett sok-sok magyar életért, a megkárosított, bosszuló Magyarországért." Ki csodálkozhat ezután, hogy öt nappal később a Roheim-villában, a Hermina-úton megjelent nyolc katona, aki fegyverrel a kezében Magyarország halhatatlan hősét: Tisza Istvánt kereste.

Kép: A galíciai Rappaport úgyis, mint a diáktanács elnöke, őrt áll Károlyi Mihály ajtaja előtt.

"Egy szélhámosságokon aszalt öregember". A csatornaajtó, a patkánylázadás vinnyogó hada ekkor már nem ismer gátlásokat. A nemzetnek még megvan a biztos reménye, hogy Andrássy, aki Svájcba megy, tisztességes békét köthet De éppen ez az, amitől ők félnek. Nekik a felfordulás kell, káosz kell. Ők tehát, amikor kifelé azt a látszatot kellene mutatni, hogy Andrássy mögött az egységes, határai védelmére kész nemzet sorakozik fel, így gyengítik Az Estben a külügyminiszter tekintélyét: "A mögött a szélhámosságokon aszalt öregember mögött, akinek a szíve helyén egy podvás, fekete retek van, nem szabad egyetlen magyar embernek sem állni. Félre a csendőrpuskával és a rendőrpisztollyal."

Ezen a napon a radikálisok, a marxisták harcba vetik az egyetemi ifjúságot. Milyen ifjúság ez? A színe java mind ott van a frontokon. Harcol, vérzik az árva magyar hazáért. Akik itthon vannak, azok a Galilei Kör tagjai. Ez a jeles szervezet csaknem kivétel nélkül zsidókból áll. Általában a pesti egyetemeken akkor hetven százalékban zsidó a tényleges hallgatóság. Mellettük elenyésző kisebbséget képviselnek a Hindy Zoltán vezetése alatt álló szentimrések és a keresztény egyetemi polgárok, akiknek vezére Antal István.

Íme, ez a kajlafülű diákság jelenik meg a Pesti Napló szerkesztőségében, úgy, amint Hatvani-Deutsch Lajos elmondja. "Délután először radikális diákok jöttek a redakcióba. Köztük volt egy feltűnően heveskedő. Kérdem: Kicsoda? Mondja: Rappaport orvosnövendék. Még találkozunk vele. Aztán jött egy küldöttség a diákok többsége nevében. Jó kabátos, jó cipős, gutgesinnt társaság. Az ország határának integritását követelték, szigorú vallástanítást, királyhűséget, tudom is én mit. Majd hogy kidobtam őket." Igen! Ekkor már kidobás jár azért, ha valaki az ország területi épségét követeli. Ekkor már a hatvani cukorgyár Voltaire-je valami régi ostobaságnak, maradiságnak véli Szent István birodalmának épségét. Nekik forradalom kell,

összeomlás, éppúgy, mint azoknak a gyapjas fejű, elálló fülű Rappaportoknak, akik a körúti redakció elé vonulnak és s Károlyi-párttól várják a felfordulást, amely eltereli a zsidóság feje felől a fenyegető antiszemitizmust, levezeti a fronton harcoló. seregben egyre érezhetőbb zsidóellenességet a láncosok, hadseregszállítók, panamisták elleni elkeseredettséget.

Az első stáció a szabadkőműves Világ redakciója, ahonnan Jászi-Jakubovics, Biró-Blau Lajos, Purjesz és Halasi Ödön, valamint Supka Géza tüzelik a társaságot. Elől ott vonul a zordon Rappaport, aki egy nagy nemzeti színű zászlót kerített magának, úgyannyira, hogy ez feltűnt még Deutsch Lajos kedves nejének, Winsloe Christának is, mert Deutsch ezeket írja: Feleségem szerint: magából kikelt, festői csoport volt. Különösen tetszett neki a zászlótartó, akiről azt mondta nekem, hogy olyan figura volt, aminőt csak a régi, forradalmi metszeteken látott.

A galileisták háromtagú küldöttségét Károlyi Mihály fogadja, majd Kadosa Marcell zsidó ügyvéd és Dénes Lajos tüzelik tovább a görbelábú szabadságharcosokat, akikhez minden redakcióból, minden szerkesztőségi erkélyről egy-egy fajtestvér beszél. Nem hiába írja később Kóbor Tamás a forradalomról szóló elmélkedésében, hogy: "Az orrok mindig olyanok, amilyenek a történelemnek kellenek". Az orrok ezúttal a karvalyéhoz hasonlatosak. Hajlott, jellegzetes, szemita orrok szimatolják a levegőben a zsidóság számára elkövetkező nagy konjunktúrát.

Kép: Már az ELSŐ KÁROLYI-KORMÁNYBAN HÁROM ZSIDÓ MINISZTER FOGLAL HELYET. Jászi-Jakubovics Oszkár nemzetiségi, Szende Pál pénzügy, Kunfi-Kohn Zsigmond munkásügyi miniszter. A hadügyi államtitkár Böhm Vilmos írógépügynök, a külügyek államtitkára Bíró-Blau Lajos, a szabadkőműves "Világ" cikkírója. Tizenegy zsidó és nyolc bűnös magyar.

Miután a szabadkőműves páholyokban és a Conti-utcai szervezetekben már előzőleg úgy döntöttek, hogy meg kell alakítani a nemzeti tanácsot, ez a szervezet létre is jön: "Nemzeti Tanács..." - írja a Bujdosó könyvben Tormay Cecile. - De hát mit akar ez a sötét társaság? Hogy meri magát a nemzet tanácsának nevezni? Kik azok, akik lázítanak az állam ellen és hűségesküt szednek a maguk számára? Kik azok, akik egy szállodai szobából kiáltványt intéztek a néphez és ígérték benne: "Az azonnali magyar békét, a nemzetek egyenjogúsítását, a nemzetek szövetségét, a föld felszabadítását, a dolgozó nép erőit fokozó, modern szociálpolitikát? ". Az ezeréves határokról nincs egy szavuk sem! Mi történik a háttérben, ahová mi nem láthatunk el? Az antant hatalmak titkos szövetségesei dolgoznak-e közöttünk, vagy csak a mi saját ellenségeink, akik proklamációjukban gettó nyelven kürtölik, hogy "ezt a Magyarországot megmentő és népet felszabadító programot a magyar katonaság is egész erejével támogatni fogja".

Ki mondja ezt? Ki hirdeti magát a legnehezebb órában Magyarország megmentőjének?... Károlyi Mihály gróf és Schwimmer Róza? Lovászy Márton és Hatvani Deutsch Lajos báró, Hock János és Kunfi-Kohn Zsigmond? Fényes László és Böhm Vilmos, Batthyány Tivadar gróf és Biró-Blau Lajos? Ábrahám Dezső, Garbai Sándor és Garami Ernő? Jászi-Jakubovics Oszkár, Szende-Schwartz Pál és Müller Ernőné? Jánosi Zoltán, Purjesz Lajos és Weltner Jakab? Tizenegy zsidó és nyolc bűnös magyar!

VII.

Forradalom a szállodában - Horovitz, Rappaport és egy elálló fülű ügyvéd az októbrizmus élvonalában - A Népszava a cseheket ünnepli

Tizenegy zsidó és nyolc bűnös magyar! Ki áll e sötét társaság mögött, amely az Astoria négy szállodai szobájában üti fel a forradalom főhadiszállását? Mondják el helyettünk maguk a "diadalmas forradalom" résztvevői.

Károlyi Mihály írja: "Örökké emlékezetes marad előttem az Astoriának három kis szobája, ahol napokon keresztül nagy sürgés-forgás volt. Ott szövődtek és csinálódtak az események. Akkor a lázas órákban nem is sejtettük, mire virradunk és hova jutunk. A börtön vagy a királyi vár kapuja nyílik meg előttünk?"

Ha van egy erős kéz Magyarországon, amely a börtön kapuját nyitja ki, akkor megmenekül Szent István birodalma. Egy honvédszázad elegendő lett volna ennek a társaságnak elnémítására.

Fényes László beismeri, hogy ezer csirkefogó csinálta a forradalmat. Garami Ernő még jobban elárulja "A diadalmas forradalom könyvében" azt a szorongást, amelyet az oktobrizmus kalandorai éreztek, amikor elvetettek a kockát. "Tudtuk, hogy Lukasich tábornok, a helyőrség parancsnoka 70-80 ezer főnyi katonaságot rendelt Budapestre, amelyet külön oktattak ki a forradalom legyőzésére. Hol vannak ezek a katonák?". Szende Pál, ez a begyulladt zsidó szaldakonista is bevallja, hogy remény és kétségbeesés, öröm és névtelen félelem (!) között zajlott le a forradalom éjszakája. Maga a főszervező és főbűnös, Az Est Fényes Lászlója is elárulja később, hogy maximum ezer csirkefogó volt az őszirózsás forradalom hadserege. "Képek a forradalom éjszakájáról" című riportjában a kalandorok őszinteségével írja: "Baj van! A fekete kis könyvecske mutatta, hogy szervezve nincs több, mint ezer emberünk. Az volt tehát a kérdés, a hatalom tudja-e a maga erőit idejében ellenünk vonultatni. Mert ha csak kétezer csendőre, katonája akcióba lép, megfojtja a forradalmat."

Ma már eldöntött tény, hogy ha a hatóságok nem tétováznak és a király egy kis erélyt tud mutatni, nincs október 31, nincs kommunizmus és főként nincsen Trianon. Hiszen Feleki-Füchsel Géza írja le azt az erőt, amelyet a társaság ténylegesen képviselt: "A hidak, pályaudvarok megvizsgálására küldenek ki engem egymagamban. A Keleti-pályaudvart elfoglalhatná akár tíz katona. De a Nemzeti Tanácsnak nincs tíz embere sem... ". "Forradalmakat fél vagy egész svindlerekkel szoktak szítani." Kik mozgatják hát mégis az ország rontás energiáit? Zsidó újságírók, katonaszökevények, kétes egzisztenciák és Hatvani-Deutsch szerint linkóciak, akik már a nép, a megcsalt magyar nép nevében beszélnek. "Forradalmakat - írja a Deutsch - fél és egész svindlerekkel, hamis és igaz egzaltádókkal s nem pedig rendes nyárspolgárokkal szoktak szítani." Ezek még csak nem is egzaltádók voltak, hanem - megijedt zsidók. Felmerül a kérdés, hogy mi lesz, ha Lukasich elfogatja ezt a kompániát? Mire ezeket írja a nagy Deutsch Lajos: "Agyonlövetni nem mer, de ha valakit véletlenül agyonlőnek, nem fog azért haragudni. Mondhatom, kedélyes volt. Messziről tompa lövések hallatszanak. Gondolom, a bosnyákok. És ha már elfogtak, legalább utolsó percemig élvesem itt a fölényemet. Megint egy tompa dörrenés. Das ist die Artillerie! - mondták a szakértelmesek. Utólag kiderült, hogy ajtókat csapkodtak a házban."

Egy villogószemű vállas zsidófiú. Nem utolsó figuraként nyüzsög, jön-megy ebben a kompániában Heltai Viktor, a frontról meglógott álfőhadnagy, akiből városparancsnokot csinálnak. "A városban való helyzetről - írja Hatvani - Heltai, villogó szemű, vállas zsidófiú igen

világosan, igen okosan referált a maga hangtalan hangján. Jöttment, ágált, vezényelt. Kinevezlek városparancsnokomnak - szólt oda Fényes László a fiatalemberhez. Pillanatra Görgey jutott eszembe, aki így lett máról-holnapra diktátor. (Dehogy is így lett!)" Igen, Szent István fővárosának így lett diktátora ez az ex-pincér, ez a villogó szemű zsidófiú, kiről fajtestvéri megbízhatósággal írja máshol Deutsch az árulkodó leleplezést. Történt ugyanis, hogy Hatvani lapvezér autóját lefoglalták, mire a báró ebédre hívja magához Heltait és protekciót ker. "Előadom neki az autó dolgát. Heltai is dühös. A rablást nem tűri... már t. i. ha más rabol. Mikor kikísérem őt, egy csinos autó várja a ház előtt. Mondja, hogy egy vagonban a nyugati pályaudvaron négy ilyen autó volt, a legjobbat kiválasztotta."

"Tarháló" forradalmárok. Az autótolvaj városparancsnok mellett így jelenik meg Deutsch-Voltaire filmkockáin a forradalom sok-sok figurája. "...az is óriási, hogy Vágó, a forradalmár az ő kendőjével és teniszcipőjével hogy ül itt a hadügyminiszteri bársonyfotelban. Röhög a miniszterekre. Az elegáns adjutánstól pénzt kér. Amint kinyitja a tárcáját, ezreseket látok benne." Aztán a szállodai forradalom másik szereplője lép a színtérre "Egy rongyos, görbelábú ember rohan be, valami olyan mesteremberféle. Kis zsidó. Mit akar? - kérdem. "Beszélni akarok a néphez." Kirohan a balkonra s a kis Horovitz, - mert így hívták - egész formás beszédet vágott le. Odaállok melléje s hallom, amint dörgi, hogy katonaszökevény. Húsz koronát kap tőlem és távozik."

Kép: Levágják a magyar katona sapkarózsáját. Kiszabadítják a bolsevista orosz foglyokat.

Az Astoriában azonban, úgy látszik, különféle árfolyama van a beszédeknek, mert aztán ugyancsak Hatvani írja szóról szóra: "A tanács elé odaáll egy fölöttébb elálló fülű fiatalember. X. Y. ügyvéd. Monokli zsinórja a felső zsebéből futott ki s világos kravátli csokra ferdére csúszott színes ingén." Ez a zsidó nagy beszédet mond, mire így folytatja a visszaemlékezéseit a forradalmi főszerkesztő: "Laehne Hugó azt mondja nekem, hogy ama bizonyos elálló fülű ügyvédnek Károlyi megbízásából ötezer koronát kell adni azért a hosszú beszédért. Ötszáz koronát - mondom én -, testvérek között is megér, de ötezerrel határozottan túl van fizetve." Végül is a sok linkóci között megjelenik Landler Jenő és a későbbi hadügyi népbiztos nagyon megtetszik a cukorbárónak. "Modora, ruhája, kravátlija szinte tüntetően proletári, pedig ügyvéd. Rögtön megéreztem, hogy ez az első igazi forradalmi alak, akivel találkozom. Ez az utca Ludendorffja. Ebben bízom."

Ezeket a zsidókat hasonlítgatja szüntelen Hatvani-Deutsch a 48-as magyar szabadság örökemlékű hőseihez: "Délelőtt bevetődött Vadász Miki, aki egy sarokból élvezte a pittoreszk társaságot és folyton azt mondja: Milyen szép ez a vörös szoba és ezek az ablakok benne. Történelmi kép!"

A Népszava a cseheket ünnepli. Igen, a magyar történelem legszégyenteljesebb képe ki itt az Astoriában azon a napon, amikor feltartóztathatatlanul dübörög előre a végzet. Október huszonötödike van. - A Népszava ezen a napon már leveti az álarc egy darabját. Miután mindenki tudja, hogy a csehek már tizennégy felvidéki megyét követelnek, a Népszava zsidai ezt írják:

"Most a népek öntudatának nagyszerű fellángolása mellett összefog a cseh és magyar demokrácia és azok a népek, melyek félrevezetve, gyűlölködve néztek egymásra, a demokrácia útján a népek szabadságáért folyó küzdelmükben egymásra találnak, egymást megértik és egymással meg fognak egyezni." Később erről a megértésről bizonyos Benes Eduárd nevű úriember nyilatkozott a cseh demokrácia nevében, mikor a Népszövetség tanácstermében odakiáltotta a magyar delegátusoknak: - önöket, magyarokat a pokolra fogom küldeni!

VIII.

Csatlakozásokat elfogad a polgári radikális, függetlenségi és a szociáldemokrata párt... - Újra megkezdi működését a Galilei Kor - Rományi kisasszony a Nemzeti Tanácshoz csatlakoztatja a telefonkezelőnőket.

Október 26-án a pesti zsidó lapok a cenzúra tilalma ellenére közlik a Nemzeti Tanácsa proklamációját, amely végül felhívja a külföldi népeket és kormányokat, hogy kizárólag a Nemzeti Tanáccsal keressenek kapcsolatot, amely egyedül hivatott a magyar nemzet nevében beszélni.

Mi lesz a sorsod, szerencsétlen nemzet, árva Magyarország, amelynek nevében Károlyiak, Kunfiak, Bédi-Schwimmer Rózák beszélnek, mint egyetlen hivatott képviselete, amelynek egész ezer évéből csak az Az Estet ismeri Wilson elnök úr, mint a közvélemény reprezentánsát. Tizennégy zsidó és nyolc bűnös magyar! - hangzik fülünkbe újra Tormay Cecile sikoltása. De a zsidó sajtó hasábjain már ott a Nemzeti Tanács felhívása s alatta a mai időkben is figyelmet érdemlő emlékeztető, mely szerint a függetlenségi és negyvennyolcas, a szociáldemokrata és az Országos Polgári Radikális Párt fogad el csatlakozási bejelentéseket. Utcára vonulnak a Galiei Kör entellektüeljei. Most már azonban nem lehet megállítani az eseményeket A király Gödöllőn folytatja a kihallgatásokat, Jaszi-Jakubovics Oszkár, Kunfi-Kohn Zsigmond, későbbi népbiztosa, Garami Ernő állanak már szemközt Szent István birodalmának örökösével, akiről azt jegyzi fel Hatvani-Deutsch Lajos, hogy nagyon tetszett neki a radikálisok programja is. Késő éjszaka van, amikor a király Bécsbe utazik és magával viszi Károlyi Mihályt is, mint dezignált miniszterelnököt.

Ezen a napon a pesti radikalizmus harcba veti leghívebb élcsapatát, a Galilei Kör zsidó ifjúságát. Néhány elszántabb izraelita fiatalember az Anker-köz 2. szám alatt föltöri a Galilei Kör lepecsételt helyiségeit, újra megnyitja a forradalmi klubot, amelynek vezetői ellen hazaárulás miatt hoztak súlyos ítéletet. Darvas (?) Simon beszél a néphez. Utána a Népszava előtt Pogány-Schwartz tüzeli tovább az októberi ifjakat. Csak itt-ott zavarja meg a nagy faji örömünnepet a Szent Imrések kisebb tüntetése. - Bolseviki! Hazaáruló! Zsidó! - hangzik feléjük a keresztény fiatalság elkeseredett tiltakozása. De mit ér ebben a káoszban ez a kis megmozdulás. A Galilei-Kör ifjai mégis megalakítják szovjet mintára a diáktanácsot.

Kép: HÁROM ZSIDÓNŐ A FORRADALMI ASSZONYOK ÉLÉN.
Bédi-Schwimmer Róza, Károlyiék svájci követe volt, Müller Ernőné, A nemzeti Tanács intézőbizottsági tagja, Várnai-Weisz Zseni, a "Ne lőj fiam" forradalmi vers szerzője.

"Őfelsége a magyar nép nevében." A bajokat növeli, hogy a király ismét tétovázik. Károlyit majdnem dezignálta, de mégsem nevezi ki miniszterelnökké. József királyi herceget, a magyar honvédek diadalmas vezérét küldi Budapestre, hogy mint homo regius tárgyaljon a pártokkal. A forradalom előharcosai azonban újabb tüntetésekre használják fel Károlyi hazaérkezését. Buza Barna beszél az emberekhez: - Őfelsége a magyar király ma délután kinevezte miniszterelnökévé gróf Hadik Jánost, Őfelsége, a magyar nép pedig kinevezte miniszterelnökévé Károlyi Mihályt. Őfelsége, a magyar nép azonban egyelőre még nincs sehol. Hiszen, mint már tudjuk, csak az az ezer ember van szervezve, akiről Fényes László kis fekete könyvecskéje megemlékezik. És csak a zsidó sajtó van. Biró-Blau Lajos ilyeneket ír a Nemzeti Tanács nevében szereplő kétes együttesről: "... a dicsőség koszorúját vonhatja Magyarország homloka fölé, melyre Tiszáék csak szégyent és gyalázatot hoztak.". A hiszékeny magyar tömeg

békéről, függetlenségről, Nagy-Magyarországról álmodik. Könnyű hát kihasználni a hangulatot és az ország nyakára ültetni ezeket a kalandorokat, hogy két héten belül úgy veszítsék el Szent István örökségét, mint gróf Károlyi Mihály azt a bizonyos egy-millió pengőt a Nemzeti Kaszinó nagy kártyacsatájában vesztette egykor.

Pogány-Schwartz ügynökei kirobbantják a lánchídi-csatát. Október 28-án Fényes Lászlóék a Várba vezénylik az utcát, hogy a nép tüntessen József királyi herceg előtt - persze nem azért, hogy Kunfiból egykor népbiztos lehessen, hanem azért, hogy követelje a már megadott magyar függetlenséget. "A diadalmas forradalom könyve" szerint, Friedrich István adja ki a jelszót: - Fel Budára! Piros-fehér-zöld nemzeti zászlók alatt hatalmas tömeg indult meg a budai Vár felé. Kétféle embertípusból tevődött össze ez a fölvonulás. Az egyik az Önképzőköri március 15-ike felületes jelszavaival nevelt jó, magyar balek. A másik az égőszemű, elszánt, céltudatos zsidó, aki tudja, hogy mit akar. Az utóbbiaknak a magyart kellett szembeállítani a magyarral. A főváros népét a magyar vérű csendőrrel és rendőrrel. A tömegben már ott vannak Pogány-Schwartz beugrató ügynökei, a Galilei Kör által küldött agent provokátorok, akik piros-fehér-zöld jelmezük alatt ott rejtegetik már azt a revolvert, melyet később Samuelli Tibor legényei sütnek rá a magyar parasztra. Most is négy-öt lövés dördül a tömegből, mire természetszerűleg a karhatalom sortüzet ad. A háttérből bujtogatók elérték céljukat. Nyolc halott és sok sebesült fekszik az utca kövezetén. Annyi bizonyos, hogy a lánchídi-csata eseményeivel a forradalom uszítóinak ismét sikerült felkavarnia a közvéleményt. A budapesti rendőrség, amely minden időkben példaadó hűséggel állott a nemzeti rend és a fegyelem gondolata mögött, ebben a lázas októbervégi hangulatban a liberális vezetők gyengesége és gyávasága következtében megingott. A forradalom éjszakáját megelőző délután a Gresham-kávéházban rendőrgyűlést tartott, ahol jelen volt Göndör-Krausz Náthán is, a Népszava hírhedt munkatársa, "Az ember" című kis szennylap szerkesztője, aki maga írja forradalmi visszaemlékezéseiben, hogy elfogódottan lépett a terembe, "mert őt nagyon utálták a Zrínyi-utca táján".
És már ott is álltam a szónoki emelvényen, - írja - és a magam rapszodikus módján beszédet, mélyen átérzett megható üdvözlőszavakat mondottam a rendőröknek.

Megalakult a katonatanács - elvész Fiume. A rendőrség állásfoglalása egymagában még nem döntötte volna el az októberi lázadás sorsát Sajnos, az ország akkori vezetői nemigen sejtették, hogy a háttérben bujkáló elemek már a katonaság körében is erőteljesen bujtogatnak és szervezik a katonatanácsot. Főként az Oroszországból hazatért és már kommunista eszmékkel fertőzött, volt hadifoglyokra vetették ki hálójukat a zsidóság ügynökei. A diadalmas forradalom könyve ékesszólóan bizonyítja ezt, amidőn bevallja, hogy "Azok a tisztek voltak irányítói a mozgalomnak, akik az orosz forradalomban aktív szerepet vittek, mint a Vörös-gárda emberei." Ezek a túlnyomóreszt zsidó elemek pesti garniszállókban, zugkávéházakban szervezkedtek és hamarosan megalakult a katonatanács, amelynek elnöke Csernyák (?) Imre százados volt, majd pedig a zsidó Szántó Béla front mögötti honvéd hadnagy megpróbált érintkezésbe lépni az ipari munkássággal, mire létrejön a legtipikusabb bolseviki alakulat: - a munkás- és katonatanács.

Ezen a napon Horvátország elszakadt Magyarországtól, Fiumét pedig átadták a horvát ezredeknek. Rományi (?) kisasszony Máramarosszigetről, eldönti a forradalom sorsát. A magyar hatóságok sok mindennel nem voltak tisztában akkoriban. Lukachich altábornagy például, akire Budapest rendjenek őrizetet bízta a király, még a forradalom éjszakáján is Lázár-Léderer Miklós zsidó újságírót hívatta magához. "Arra akarom kérni, ne lázítson, ne bujtogassa a kaszárnyákat", - mondotta a "vérszomjas" Lukachich, hazánk nagy Mundijának, aki "A diadalmas forradalom könyvében" bevallja, hogy kissé szorongva ment el a találkozásra, mert azt hitte, hogy Lukachich nyomára jött a hetek óta folyó propagandának. Lukachich altábornagy nem tudta például azt sem, hogy három nap óta minden beszélgetését kihallgatják azok a fiatal hölgyek, akik a

telefonközpontban tevékenykedtek és már október 27-en a Nemzeti Tanácshoz csatlakoztak. A telefonos leányok vezetését bizonyos Romhányi Margit kisasszony vállalta, akinek "A diadalmas forradalom könyve" szerint, döntő szerepe volt abban, hogy a telefonközpont a kritikus csütörtök éjjel azokban a pillanatokban, amikor egy telefonüzenet még talpra állíthatta volna az ellenforradalmat, a Nemzeti Tanács mellé állott". Ki lehetett ez a Romhányi kisasszony? Azt ma már senki sem tudja. Némi útbaigazítást ad róla a huszonöt év előtti izraelita riporter, aki meginterjúvolván e forradalmi hősnőt, azt írja: "Amint maga mondja, nem hiába volt kriminalista ügyvéd az édesapja Máramarosszigeten (!), erősen kifejlett érzéke van a jogtalanság és igazságtalanság iránt." A Rományi kisasszony által lehallgatott, döntő telefonbeszélgetés így hangzott: Károly király; Személyesen jelentkezik a telefonnál. Lukachich: Jelentést tesz a helyzetről. Elmondja, hogy forradalom van Budapesten. Szurmayval megegyeztek, hogy a Nemzeti Tanácsa tagjait elfogatják, felhatalmazást kér a királytól arra, hogy a katonasággal lövethessen. Kérdi megadja-e a király ezt a felhatalmazást? Károly király: Egyetlenegy szóval felel. Nem! (És leteszi a kagylót.) Magyarországra pedig elkövetkezett a legszégyenletesebb éjjel. A gyávaság forradalmának éjszakája, 1918 október 31.

IX.

A gyávaság forradalma - Az ajtócsapkodásra hasmánt lapulnak a forradalmi zsurnalizmus vezéralakjai - A forradalom győzött - Az Est írja "Magyarország ezeréves épülete ma éjjel összedőlt."

A börtön vagy a királyi vár kapuja nyílik-e meg előttünk?- szorongta végig a forradalom éjszakáját Károlyi Mihály. A négy szállodai szobában hemzsegő zsidók, radikálisok, pesti polgárok és New-York kávéházbeli zsurnaliszták között rémiilt vita indult meg, valahányszor becsapódott egy ajtó. Kint részeg katonák lövöldöztek a levegőbe. Károlyi Mihály, a forradalmi hős a többi felmentettekkel együtt szüntelenül az ágyúszótól remegett. "Az Astoria előcsarnoka - írja ő maga - olyan erősen és furcsán visszhangozta a lövéseket, hogy azt hittem, hogy kívülről a szálló csarnokába lőnek be a forradalom leverésére kivonult csapatok." Az Astoria előtt azonban ekkor már tömegek gyűlnek össze és a Nemzeti Tanács tagjai egymás után mondják a lázító beszédeket. "Beszélj a néphez, kérlek, én már egészen rekedt vagyok - mondják egymásnak Hatvani-Deutsch szerint a képviselők, újságírók és a többi forradalmi nyüzsgölődők. Végül aztán hol egyiket, hol másikat a másik szobába tuszkolják, hogy beszéljen. Ha a nép tudnál! - teszi hozzá a fölényes krónikaíró. Igen, ha a nép tudná, hogy mi készül Magyarország ellen. Ha látná ezeket az elálló fülű forradalmárokat, akiket Károlyi 5000 koronával jutalmaz egy-egy sikerültebb orációért, ha látná ezeket a beijedt radikálisokat!... De a nép nem tudja. A jámbor magyar nép csak azt hallja, hogy az erkélyről Károlyi Mihály beszél és kimondja ennek a lázadásnak babonás igéjét, amely aztán megtéveszti a derék tömegeket is: - Magyarországot csak én menthetem meg! Ha a nép tudná, hogy mi következik ezután, akkor bizonyára belefojtaná a függetlenségről, szabadságról szóló hamis jelszavakat ebbe a kompániába, amely vidám konyakozgatás közben csinálja a forradalmat. Maga Hatvani Deutsch Lajos írja: "A kanapén Kéri Pál feküdt, az asztalon itóka s mellette a katonatanács tagjai, akiket állandóan lázító beszédekkel traktálunk."

- Magyarországot csak én menthetem meg! - ígéri Károlyi Mihály s kint már szárnyal a hír. Zsidók esketik a magyar népet a Nemzeti Tanácsra. Erre még Hatvani-Deutschból is kitör a lelkesedés és rákiált az Astoria éttermében muzsikáló cigányra: "Nem hagyja abba? Mit játszik! Odakint esküsznek." Közben tépik le a tisztek sapkájáról a rózsát, gallérjáról a csillagot, ezeket az undorító jelvényeket, amelyek a lealázás éveire emlékeztetnek. - írja a Pesti Napló főszerkesztője. Pest összes idegesei, felmentettei és érzékenyei a Platz-kommandó ostrománál. Ezekben a pillanatokban határozzák el, hogy a villogó szemű, vállas zsidófiú, Heltai Viktor és Göndör-Krausz Náthán vezetése alatt megostromolják a térparancsnokságot. Néhány katonaszökevény vállalkozott a feladatra, amely egyébként sem igényel különösebb hősiességet. "Mire sietek a Platzkommandó elé - írja Hatvani-Deutsch, a nagy emlékező, - gépropogás, fegyverzaj. Itt tudtam meg, hogy a hősök hősiessége tulajdonképpen minden embernek az a buta hite, hogy a golyó csak a szomszédját éri. Mert ott voltak velem együtt Pest összes idegesei, felmentettei, érzékenyei s a legnyugodtabban nézték a Platzkommandó ostromát.

Krausz Náthánnak a hideg futkároz a hátán. A. térparancsnokságról a legénység már szétszéledt. Néhány kötelességét teljesítő tiszt dolgozik bent az irodában, tehát a Nemzeti Tanács felmentettjei és lógósai könnyűszerrel fogják el a bent levőket. De ezek a forradalmi hősök még most halálosan meg vannak ijedve. "Bevallom, hogy forradalmár létemre régen voltam úgy megijedve, mint ezekben a percekben - írja Göndör-Krausz. - Nem kellett nagy stratégának

lennem ahhoz, hogy átlássam a harctéri helyzetet, amely e pillanatban vigasztalan és reménytelen volt számunkra. Fegyveres erőink elszéledtek és a város más pontjain léptek akcióba, két-három katonánk cirkált a dohos, sötét folyosókon és arra kellett gondolnunk, hogyha most csak egy szakasz katona érkezik ellenünk, vagy ezek a letartóztatott tisztek észbe kapnak és fellázadnak, akkor el vagyunk veszve a Platzkommandóval együtt. A hideg futott végig a hátamon, amikor arra gondoltam, hogyha egy kis segítséget küld ide Lukachich, mit fog velem csinálni ez a zord alezredes és mit fognak csinálni ezek a többi kardos tisztek?"

Előzőleg már az Astoriába kísérték Várkonyi tábornok városparancsnokot, akit felszólították, hogy tegye le az esküt a Nemzeti Tanácsnak. - Én katona vagyok, én hű maradok az eskümhöz! - mondotta Várkonyi tábornok, aki úgyszólván, egyetlen férfias, katonás szereplője volt ezeknek a nehéz óráknak. "Fényes László - írta Hatvani-Deutsch - ünnepélyesen feláll Várkonyival szemben és vele együtt felállanak Nemzeti Tanács tagjai mind. Be kell vallanom, mondhatatlan kéj volt katonák felett ítélkezni. Úgy éreztem egy pillanatig, hogy Vilmos császártól az arcátlan Arz-okig minden katonát megaláztunk.". Teszi ezt egy olyan társaság, amely az utcán levegőbe lövöldöző katonák fegyverdurranásaira pillanatonként hasalt a földre. Mikor Hatvani főszerkesztő úr benéz az egyik szobába, ott látja hason feküdni az egész forradalmi zsurnalizmust. "Ott a padlón hasmánt feküdtek kiterítve, mint hullák... egynémely kitűnő kollégáim. Mert úgy olvasták a háborús leírásokban." Igen, ez a beijedt együttes küldi előre 1918 október 30-ról 31-re virradó éjszaka Fényes László ezer szervezett martalócát, akik azután kinyitják a Conti utcai fogház kapuját, szabadon bocsátják Lékai-Leitner Jánost, Tisza merénylőjét, Duczyska Máriát, a galileista lengyel zsidónőt, Vitália János rablógyilkost, Medvégy Vilit, a betörőkirályt, továbbá az összes katonaszökevényeket. Ezek szállják meg a főkapitányságot, a Mária Terézia-laktanyát, a telefonközpontokat, pályaudvarokat. Ezek a suhancok fosztogatják a teherszállítmányokat és lövöldöznek bele az éjszakába. Ezek támadnak rá Gödöllőre, hogy kifosszák a királyi. kastélyt.

...És mégis győz a lázadás. "Egy hadnagy jelenti nekem - jegyzi fel Hatvani-Deutsch -, hogy Gödöllőn a király privát vagyonát fosztogatják. Intézkedést kér. Mondom: Erre nincs időm. - Gavallérok vagyunk mi - mondja ő. - Eleget voltunk gavallérok - mondom én. Hazamegyek, lefekszem, alszom hatig."

Nem tudom, ez a sovány mitugrálsz aludt volna-e - kérdi Milotay István Új Nemzedékében Lendvai István -, ha a hadnagy úr a hatvani cukorgyár vagy a kastély fosztogatását jelentette volna neki.". Kint az éjszakában még dörögnek a lövések, folyt a fosztogatás, de a forradalom már győzött, mert nem volt, aki ellenálljon neki. Az Astoria előtt még éjszaka is ott áll a tömeg. Magyarországot éljenzik! A magyar szabadságot! A nagy és babonás jelszót, amellyel ismét lépre csalták. Mert már valahol dübörög a rotációs gép és készül Az Est cikke, amelyben Miklós Andorék bevallják, hogy dehogyis a magyar függetlenségnek örülnek ők. - Éljen Magyarország! - harsogja százezernyi tömeg. És az Estben így kezdődik az ünnepi vezércikk: "Az eddigi Magyarország ezeréves épülete ma éjjel összedőlt. Ez a nász, a mámor, az új erők napja." Nyilván erről az éjszakáról jegyzi fel Hatvani-Deutsch, aki nagyobb számú obulusokat adott a lázító propagandára, hogy az egész országos forradalom nem is kerül annyiba, mint egy jófajta választás". Ma már tudjuk, hogy valamivel többe került: Magyarország kétharmad részébe.

X.

A Szociáldemokrata párt a munka beszüntetésére szólítja föl a munkásokat - Várnai-Weisz Zseni megírja a destrukció csatadalát: Ne lőj fiam, mert én is ott leszek. -" A Dob-utcai gettó és a börze csürhéje nemzeti színű kokárdát tűzött mellére", - írja Tormay Cécile

Október 31-ére virradt Budapest. Az utcákon katonák, akik a temető virágjait, az őszirózsát viselik a sapkarózsa, helyén Temetővirág! Most temetik Nagy-Magyarországot. Szinte észre sem veszik az emberek a liberális lapokba bújtatott híreket, amelyek szerint megalakult a tót és jugoszláv nemzeti tanács. Ezeréves ország felosztására készülnek a nemzetiségek. De itt, Budapesten, már megkezdődő6tt ez a halálos farsang. Nemzeti zászlós teherautók, lövöldöző katonák, fehér temetővirágok. Ám a város, az ünneplő, megszédült Budapest felett már megjelenik a vörös árnyék. A falak, a kirakatok tele vannak a Népszava plakátjaival. Rajtuk az óriás, vörös kalapácsos ember, hogy egyszer majd lesújtson a begyulladt polgárok, álomlátó magyarok fejére. Ott van a falakon a marxisták kiáltványa: "Munkások! Elvtársak! Meg kell mutatni, hogy ti együtt éreztek katona testvéreitekkel. Ki az utcára! Szüntessétek be a munkát!
Kép: Linder Béla honvédelmi miniszter, aki nem akart katonát látni.

Weisz Zseni a "proletárok Máriája". Titokzatos kezek kiplakatírozták éjszaka Peterdi-Pollák Andorné, Várnai-Weisz Zseni hírhedt versét, a "Katona fiamnak" című forradalmi zöngeményt, amelynek nagy része volt abban, hogy a katonaság fegyelme megbomlott. A Népszava színésznőből lett poétája még 19 éves korában írta ezt a verset, amikor még aligha lehetett katona fia. Weltner és Buchinger elvtársak nagy lelkesedéssel olvasták a verset és még 1913-ban kiadták a Népszavában. Peterdi-Pollák - mint maga Várnai Zseni írja - jutalmul két vörös szegfűs rózsacsokrot tett neje őnagysága ágyára. - Hiszen te egy tehetség vagy - mondta, - ha így folytatod, te leszel a proletárok Máriája. Most hát a vers itt lázít, kiabál a katonák fülébe: - Ne lőj fiam, mert én is ott leszek.

Utólag, nem minden szerénység nélkül mondja el Várnai Zseni - akinek legújabb regényével ismét tele vannak a kirakatok -, hogy "én is a magvetőkhöz tartozom, akiknek vetéséből ez a csodálatos kalász (tudniillik az októberi patkánylázadás) sarjadzott". Salusinszky Imre csak kárörömet érez. Az utca forradalma ez. A külvárosé, a gettóé. A szennyes indulatok lázadása, de nem magyar forradalom. Milyen érzéseket, milyen elfojtott ösztönöket szabadít fel azokban, azok rendezték, akik mozgatói, bűnösei voltak? Lássuk csak, mit ír róla Salusinszky Imre, aki még ezek után is 1938-ig volt Az Est szerkesztője. "Ha a káröröm a legigazibb öröm, akkor október 31-én ültük a legigazibb örömünnepet. Vége lett a katonai felsőbbségnek, tekintélynek, fegyelemnek, formaruhának, - kiadta lelkét és az utálatos háború. És nem úgy ért véget a háború, ahogy elképzeltük. Nem vigadunk, nincsenek diadalmas, győztes csapatok...". Ez valóban igaz. Nincsenek. De ilyen csekélység nem akadályozza Az Estéket és a Salusinszkyakat abban, hogy ne ünnepeljék és ne köszöntsék barátként a magyar föld megszállására érkező négereket.

Boldogabb jövendőt és területi integritást ígér a népkormány. Délre újabb plakát jelenik meg a falakon. Hadik visszaadta megbízatását és Károlyi Mihály vezetése alatt megalakult a forradalmi kormány, amely "népkormánynak" nevezi magái. Polgártársak! - üzenik Károlyiék -, a népforradalom győzött. Magyarország első népkormánya megalakult. Reméljük, hogy sikerülni fog megmenteni az ország területi épségét. Szabadok vagyunk és mint szabad nemzet nyújtunk

testvéri kezet a hazánkban élő összes többi nemzeteinek, és a világ összes szabad népeinek. A nép felszabadult ereje által boldogabb jövő fog virradni a mi megkínzott szegény hazánkra. Nyugalmat, türelmet és bizalmat kér Magyarország népétől az első népkormány. Vajon, ki veszi észre, hogy ebből a kormányból, hol van a nép? Hol a magyarság, melynek függetlenséget, szabadságot, területi integritást ígérnek? A lista élén két gróf, Károlyi Mihály és Batthyány Tivadar, Lovászy Márton vallás- és közoktatásügyi miniszter, Linder Béla, az alkoholista hadügyminiszter, a Népszava Garami Ernője kereskedelmi miniszter, Buza Barna ügyvéd földművelésügyi miniszter, Jászi-Jakubovics Oszkár egyszerűen csak miniszter és Kunfi-Kohn Zsigmond népjóléti miniszter. Ütött a mi óránk.

Milyen érzelmeket szabadít fel a forradalom rendezőiben, a pesti zsurnalizmusban ez a nap? Mondjak el talán maguk a szereplők, hogy amíg kint az utcán Magyarország; függetlenségéért lelkesedik a nép, mit éreznek, ok, saját maguk. Lengyel Menyhért, akit Lebovitsnak hívnak, ilyeneket ír: "Ezeket a császárokat, királyokat, politikusokat, minisztereket, hadvezéreket és stratégákat a világ utolsó gazembereinek tartottuk s a vér elhagyott, a lélegzet elakadt arra a gondolatra, hogy büntetlenül fognak menekülni. De nem. Ütött a mi óránk!
Valóban a Lebovitsok órája ütött október 31-en a halálba induló Magyarország felett. Füst Milán, a Nyugat ünnepelt, érzékeny lelkű poétája pedig "A diadalmas forradalom könyvé"-ben, így számol be október 31-iki élményeiről: "A fegyverraktárakat kirabolták s a csőcseléket felfegyverezték: nagy gaztettek lesznek az éjjel. Az utcán féldisznóval a hátán cipekedik haza egy tagbaszakadt legény: már kezdődik a rablás. Mély, nagy élményvágy az emberekben, talán nagyobb az életvágynál is. Az elfojtott, poshadt életerők fellángolnak. S a nők, hogy felszabadultak: két kis úrilányt (valószínűleg a gettóból) láttunk az utcán kokottok módjára viselkedni, a szüzek lelke mélyén biztosan megdobbant valami: vége a nagy, kényszerű fegyelemnek. Vége minden rendnek, - itt a szabadság. Sok egzaltált önfeledkezés lesz az éjjel."

Tormay Cecile: Szíriai arcok és vörös kalapácsok. Így látták a "forradalmat" a nagy országvesztő karneválintellektuális rendezői. Kissé másként látta Tormay Cécile, a halhatatlan magyar írónő, aki "Bujdosó könyvének" első lapjain a következőket jegyzi fel október 31-ről: "Olyan volt és a város, mint egy roppant gyomor, mely éveken át bekapott minden galíciai bevándorlót és most émelyeg. Rettenetesen émelygett. Szíriai arcok és testek, vörös kalapácsok forogtak benne. Felszínre kavarodtak a szabadkőművesek, a szerkesztőségek, a galileisták, a zugkávéházak, a börze csürhéje és a Dob utcai gettó nemzetiszínű kokárdát és fehér őszirózsát tűzött a mellére. Mint egy gonosz varázslat, láthatóvá lett a láthatatlan város. Előjött a sötétből, hogy átvegye, amit régen a magáénak tartott. A szennyvíz felett letépték a kanálisrácsokat. Felböffentek a csatornák és az utcákat ellepték a felszabadult gőzök." Október 31-ike volt. És este hat óra tájban nyolc fegyveres katona kereste lakásán Tisza István grófot. Nem katonák voltak, csak katonaruhába öltöztette őket valami titokzatos hatalom. Néhány perc múlva Magyarország vasembere golyótól találva, véresen bukik végig a Roheim villa parkettjén. S mintha egy nagy tragédia, mintha egy ország előre látott veszte zokogna fel, halálhörgésében is azt mondja: - Ennek így kellett történnie!

XI.

A Népszava és a zsidó sajtó Tisza István tragédiájáról - A szabadság élharcosai október 31-án már a diktatúrát emlegetik - Megkezdődik a hadsereg bomlasztása

Kéri-Krammer Pál, aki Lendvai István megállapítása szerint maga volt a lábon járó bolsevizmus, az "0tthon" körben, a baloldali zsurnalizmus tanyáján, október 31-án este fél 5 órakor elővette az óráját és azt mondta: - Már csak másfél órája van Tisza Istvánnak. Nem kétséges, hogy a forradalom vezetői, talán maga Károlyi Mihály is, tudtak arról, mi készül Tisza István ellen. Hiszen Károlyi Mihály, mikor a Tiszával vívott híres párbajában csúfosan alulmaradva, huszonöt lapos vágást kapott, amikor Tisza játszva szorította a vívóterem falára gyatra ellenfelét, - igen, - ekkor Károlyi megesküdött, hogy elpusztítja Tiszát, ha vele pusztul egész Magyarország is. Azon az estén, amikor Károlyi győzött, valóban megölték a magyarság acélemberét. Az Est és a Népszava Tisza Istvánról.

Mit ír erről a tragédiáról a humanisták, az elefántcsonttoronyba költözött szép lelkek sajtója? Mit éreznek Tisza ravatalánál azok a pacifisták, akik kegyesen és gyáván érzelegtek minden vérontás ellen? Az Est, Klein Ármin Az Estje, amely, mint tudjuk, Tiszára célozva írta, hogy: "rajtuk a piros-fekete bélyeg, az alvadt vér színe, amiről rájuk fogunk ismerni, amikor majd keresni fogjuk őket", most így írja meg 1918 legnagyobb magyarjának hátborzongató nekrológját: "Tisza István grófot tegnap este három katona agyonlőtte. A végzet, amelyet konok makacssággal hívott ki mindig maga ellen, beteljesedett rajta. Nagy tehetségét, férfias elszántságát hajthatatlan következetességgel rossz célokra használta." Megszólal ezután a Népszava is, amely a gyalázkodások özönét zúdítja egy ravatalra, amelynek sápadt halottja már nem tud védekezni. Tisza igazi ellenfelei a született magyarok, akik ádáz elvi harcokban állottak vele szemben, a legszélsőségesebb ellenzékiek zokognak, mikor meghallják halála hírét. A Népszava viszont így temeti a halhatatlan magyart: - A geszti kényurat, a háború egyik főbűnösét, Magyarország megrontóját, akit eddig elkerült a népítélet golyója, csütörtökön este elkeseredett forradalmárok megölték... A leggonoszabb és legkonokabb osztályuralomnak, amelyhez foghatót ma már egész Európában sehol nem lehet találni, ő volt a megszemélyesítője a kormányzati kíméletlen brutalizálásnak, a tömegeket provokáló junkergőgnek és hatalmi elbizakodottságnak olyan kimagasló képviselője volt ő, amelyet egy egész emberöltő államférfiai között hiába keresünk Európában. Özvegyek, árvák sokaságának átkozó könnyei, melyek emlékét kísérni fogják, bizonyára többet nyomnak az igazság mérlegében, a vezér nélkül maradt magyar cinkostársak bánatánál.

Károlyi Mihály és a pacifista megrendülés. A diadalmas forradalom győzelme napján nincs egyet-len tisztességes emberi hang sem, amely legalább a magyar úriasság, az emberi részvét érzésével állna meg a nagy ellenfél koporsójánál. Hatvani-Deutsch Lajos Pesti Naplója mindössze annyit jegyez meg Tisza István haláláról, hogy "a magyar demokratikus népállam előfeltétele, miszerint ne a lincsbírósági, hanem a demokrácia megtorló jogrendje szerezzen elégtételt a nép ellenségeivel (!) szemben. Az embertelenségnek, kegyeletnélküliségnek ezt a szörnyű sorozatát betetőzi aztán a képmutatás. A Pesti Napló közli, hogy "Károlyi Mihály igazi pacifista megrendüléssel értesült Tisza haláláról". Károlyinak még ahhoz is van merészsége, hogy részvéttáviratot küldjön a Tisza-családhoz: "Emberi kötelességemnek tartom, hogy legnagyobb politikai ellenfelem tragikus halála felett őszinte és mély részvétemet fejezzem ki." A Tisza-család egyik tagja félredobja a táviratot: "Erre a részvétre nincsen szükségünk."

Kép: Egy púpos zsidó, Pogány-Schwartz József, a katonatanács vezére.

A Népszava már a köztársaságot követeli. A zsurnalizmus, a pesti entellektüelek zártkörű társasága, mint a nép forradalmát ünnepli saját gyávaságának temetővirágos napját. Az utca, a tömeg meg a magyar függetlenséget éljenzi, de ezen a napon már elszólják magukat a háttérben állók és Hatvani-Deutsch nagytudalmú lapja, a Pesti Napló, amely addig a leglelkesebb szószólója volt a népszabadságnak és az önkormányzatnak, félreérthetetlenül vallja be, hogy "a Nemzeti Tanács a demokratikus diktatúra eszközeivel fog fellépni.". A demokratikus diktatúra fából vaskarikájának elméletét átveszi aztán az Az Est is, amely a nemzeti trikolórokba bújtatott bolsevista forradalom napján ezeket írja: "Kinyílt a szabadság vérvörös virága. A népuralom, a nép diktátori hatalma valóra vált." Vajon melyik népre gondol Miklós Andor orgánuma? A magyar népre, vagy pedig arra, amelyik a Lipótvárosból és a Dob-utcából siet most elő, hogy ünnepelje ezt a torz-forradalmat? A háttérben szorongó zsidók már a magyar nép feletti diktatúráról álmodoznak de a Népszava még mindig óvatoskodik és a köztársaság jelszavával igyekszik utat nyitni a diktatúrának, amely három-négy hónap múlva elnyom majd mindent, szabadságot, egyéni véleményt. "A népuralom - írja a Conti utcai orgánum - ez a jézusi csecsemő, amely a nagy vajúdásban megszületett, hogy leromboltuk a gaz vágóhidat, ahonnan fiunkat, testvérünket, apánkat becstelenül halni küldték. Megcsináltuk, hogy redves-tetves lövészárok-odúkból a dolgozni tudó munkást, tanítót, mérnököt kiszabadítottuk. Csütörtökön százezrek a köztársaságot éltették Budapesten. Majdnem bizonyosra vehető, hogy ezt az államformát viszik diadalra.

Lovászy Márton "Magyarország" című lapja, nyilván nem egészen a polgári életforma dicsőségére, ezen a napon már bevallja, hogy ma már az utca csinál történelmet a betett ajtók mögött gonoszkodó hatalmasok helyett!" Az Est szerkesztői újult gyönyörrel írnak cikket arról, hogy a körúti redakció előtt néhány elszánt izraelita a Marseillaise-t énekli október 31-én s ez a "polgári" újság még három hónap múlva is tiltakozik az ellen, hogy ő nem lett volna teljes értékű forradalmár: "Háború alatt, ha kicsit is szabad volt a hangunk, folyton a Békét követeltük és hogy a békét segítsük, az antantot is csak akkor támadtuk, ha vezetőitől béke ellenes nyilatkozatot olvastunk... üldöztük a hadvezetőséget, a külügyminisztert és az egész diplomáciát. Elsők voltunk, akik megtagadtuk az engedelmességet a volt kormányoknak, a cenzúrahatóságoknak. A forradalomban nem a bújkálók között voltunk. Az első sorban álltunk."

A magyar tájékozatlanság és az akkori liberális kormányzat tehetetlenségéből kifolyólag október 31-én Budapesten győzött az őszirózsás forradalom. Nem volt már Tisza István, nem volt parlament, nem volt egy század katonaság, amely elnémítsa a forradalom kalandor vezetőit. De volt még magyar hadsereg. Voltak érintetlen, intakt magyar ezredek, amelyek ha hazajönnek, felállanak a határokon, megmenthetik Szent István birodalmát. Fel kellett tehát bomlasztani a hadsereget is.

XII.

A hadsereg felbomlasztása és a zsidó szabadgondolkodók, galileisták szerepe - Pogány-Schwartz, Hoffer Adolf fia, Heltai és Sugár-Singer megalakítják a katonatanácsot.

Igen! Fel kell hát bomlasztani a hadsereget, amely hazajöhetne és még megvédhetné Szent István birodalmát, fel kell bomlasztani annyival is inkább - vélik a zsidóságnak a Károlyi-kormányban helyet foglaló exponensei - mert ha ez a hadsereg hazajön, akkor le talál számolni az árdrágítókkal, hadimilliomosokkal és mindazokkal, akik aranyat szűrtek a magyar katona véréből, de akik - nem voltak magyarok.

A hadsereg megbontására irányuló munka nem az októberi lázadás diadala után kezdődött, hanem már jóval előbb. Hiszen 1918 januárjában litografált röpcédulákkal szórják tele a kaszárnyákat, a frontra induló menetszázadok vagonjait. "Munkások! - Katonatestvérek! Egy fillért se, egy embert se a hadseregnek!"

Mikor a katonai nyomozók nagy nehezen leleplezik a röpcédula osztogatókat, kiderül, hogy a háttérben ott áll a pesti zsidó entellektüalizmus legtipikusabb alakulata, a szabadgondolkodók Magyarországi főiskolai fiókja, no és a Galilei Kör. Tagjai, ha nem is valamennyien, de kilencven százalékban - zsidók! "Pusztuljon az uniformis."

"Was ist zu tun" című memorandumában hiába sürgeti ezekben az időkben Gömbös Gyula vezérkari kapitány, hogy fogják el Károlyi Mihályt, tartóztassák le a destrukció vezérét, a k.u.k. monarchia hadvezetőségének végzetes rövidlátása ellen, úgy látszik, nincs orvosság. Katonai teherautókon viszik a frontra Az Estet, a Népszavát, amely a kishitűséget, destrukciót terjeszti és a pacifizmus hamis jelszavaival mételyezi a vitézül küzdő magyar katonát.

Az Est, amely később nyíltan dicsekszik ezzel a bomlasztó munkával, ilyeneket ír, mikor cseh, román és szerb támad az ezeréves magyar határokra: "Kormányunknak, nemzetünknek és mindenkinek, aki itt csak élni és boldogulni akar, közös legfőbb vágya az, hogy minél hamarabb pusztuljon szemünk elől, ami a háborúra legjobban emlékeztet: az uniformis. Hatvani. Lajos lapja Prága "nagyszerű" példájára hivatkozik.

Ehhez a ravasz destrukcióhoz, alattomos bomlasztáshoz természetesen hozzátartozik az is, hogy a monarchia vezetőit állítsák a nép elé háborús bűnösökként és az ellenséget, a magyar határok megrohanására készülő nemzetiségeket, vagy éppen Wilsont mutassák be, mint a béke fehérszárnyú galambkáit.

A csehek már kikiáltották az önálló Csehszlovákiát és már közölték, hogy igényt tartanak 14 magyar vármegyére, amikor Az Est még mindig hirdeti: "Az az Ausztria, az a Csehország, Jugoszlávia, amely mellettünk él, nem a régi elnyomott, vagy uralomra vágyó Ausztria, Csehország és Jugoszlávia már." Hogy mit akar ez az "urakra nem vágyó" Csehszlovákia, azt majd látni és saját bőrén érezni fogja húsz-huszonkét évig a magyar munkás, kisgazda és az értelmiségi dolgozó. Egyelőre azonban büntetlenül folyik még a nagy szédítés. A Nemzeti Tanács kiáltványáról ilyeneket ír Hatvani-Deutsch Lajos lapja, a Pesti Napló: "Ez a kiáltvány felnyitja a magyar katonák szemét. Nem engedjük, hogy őket többé a cseh, osztrák, délszláv testvérek profoszaiként használják fel. Ez a plakát minden érző és gondolkodó magyar katona elé tárja Prága és Zágráb ragyogó példáját. Igen! Ha Prága nem is, de Zágráb és Belgrád "ragyogó példákat" mutatnak. A sokszorosan megvert szerb hadsereg diadalmenetben nyomul előre Újvidékig, a pesti demokraták pedig azt prófétálják a százszorosan győztes magyar katonának, hogy dobja el a fegyvert, ne védelmezze hazáját a rátörő ellenséggel szemben. Bízza rá magát az

országvesztő pesti pacifistákra, demokratákra, hiszen:

"Ez a háború nem végződhet úgy - nyugtat meg mindenkit Miklós-Klein Ármin Az Estje - Hogy a béketárgyalásokról véres elkeseredések dühétől mérgezve keljenek fel a népek és megkezdjék a mostaninál sokkal véresebb, félelmetesebb világháborúra való készülődést. Ma már, egy második világháború kellős közepén, a még mindig tartó Trianon után ki-ki elbírálhatja, hogy mennyiben volt igaza ennek a pacifizmusnak. Mennyiben volt igaza például Hatvani-Deutsch Lajosnak, aki Tormay Cécile feljegyzései szerint ilyeneket hirdetett lapjában és bizalmas baráti körben:

"A német győzelemnél nagyobb szerencsétlenség nem érhetne bennünket, Ezerszer kívánatosabb reánk nézve az orosz bolsevizmus, mint a német militarizmus."

A zsidó újságírás, mint az antimilitarizmus élharcosa. Milyen érzelmeket táplált az ezeréves magyar katona-eszménnyel szemben a forradalom néhány vezetője és idegenvérű hírlapírnoka, mondják azt el talán maguk a szereplők: "Kálnoki Izor arról elmélkedve, hogy mi lett volna, ha mi nyerjük meg az első világháborút, azt mondja: "Ránk nehezedik s vérünket szívja a szoldateszka, amely a 'háborúban élelmet, a háború után érdemet rekvirált volna magának". "Utáltuk ezt a bestiális vérengzést - írja Lengyel-Lebovits Menyhért - a hideg rázott az undortól, amikor egy érdemes generálist láttunk s ezeket a császárokat, királyokat a világ utolsó gazembereinek tartottuk."

Pogány József, aki Schwartz névre hallgat, ugyanekkor diadallal írja, hogy: "...katonák tízezrei özönlenek haza a frontról, ugyanekkor pedig a kaszárnyák termei és udvarai ürességtől konganak. Tegyük hozzá, hogy ürességtől konganak már a magyar határok is, amelyeken át cseh légionáriusok, román nemzeti gárdisták lopakodnak be, miközben Pesten néhány született antimilitarista ünnepli a hátborzongató tényt, hogy ürességtől kong a kaszárnya. A sötét gyűlölet, a hadviseléstől mindig irtózó faj idioszinkráziája lobog fel abban a cikkben is, amelyet Hatvani-Deutsch Pesti Naplója ír ezekben a szomorú napokban: "A császárok és királyok futnak dísztelen automobiljaikon, a szégyen is a kétségbeesés hideg országútfán, a véres miniszterek félre vannak rúgva, a militarizmus dögölve hever. Most már kinyithatod elítélt ajkadat és a borzalom, utálat ordítását elengedheted azok felé a dicső hadvezérek felé, a pokol akadémiájáról jött aranyos maskarák felé, akiknek az élet rontása van a homlokában és akiknek srapnel van szív helyén. Nevüket nyállal eltörölheted, fejeik köré förtelmet származtathatsz. Nyomorult semmik ezek már, ne félj. Ilyen előkészítés után jelenik meg a pesti utcán a katonatanács plakátja, amely közli, hogy november 3-an megalakul a jeles bolsevista szervezet. Vezetői: Csernyák Imre, gyávaság miatt lefokozott tiszt, Pogány-Schwartz József, a Népszava munkatársa és Sugár-Singer Tivadar.

XIII.

Linder Béla nem akar többé katonát látni - A forradalom nagy diadala: minden fronton letettük a fegyvert

Október 31-en jelenik meg Budapest utcáin a "Parancs", amelyet Heltai-Hoffer bocsát ki és arra szólítja fel a katonákat, hogy tartózkodjanak a szeszesitalok élvezetétől. Másnap már egy új hír virít a plakátok alatt: Linder Béla, Magyarország hadügyminisztere. Görgey Artúr torz utóda közli, hogy a további harcot az összes harctereken azonnal beszüntettük.

"Véretekkel és kitartásotokkal váltottátok meg Magyarországot, fiaitokat és unokáitokat egy JÖVŐ háború véres borzalmaitól- közli Linder. - Meghoztátok az áhítozó emberiség legszebb álmát: a világbékét. A jelen és JÖVŐ nemzedékek hálája lesz kiérdemelt jutalmatok."

Nyomban ezután új plakátok bocsát közre Linder Béla és tudtul adja, hogy minden laktanyában, ahol csapatok tartózkodnak, bizalmi férfiakat kell választani. A katonatanács megalakításával a minisztertanács és hadügyminiszter Pogány-Schwartz Józsefet, a katonatanács kormánybiztosát bízta meg.

A bizalmi férfiak valamennyien jelenjenek meg november 3-án, vasárnap reggel 9 órakor a régi képviselőház (Főherceg Sándor-utca) nagytermében. Itt fog megalakulni a budapesti helyőrség katonatanácsa.

A hadügyminiszter nem akar katonát látni. Ki ez a Linder Béla? Hogyan került a magyar hadügyminisztérium élére? Hogyan emelkedett ki az ismeretlenség sötét homályából, ezt hadd mondja el Hatvani-Deutsch Lajos: "Valaki felveti ezt a nevet: Huhnke. Hol van az a Huhnke? Elő kell keríteni. Menjen érte valaki. Mindjárt el is ment valaki érte. Alig, hogy az illető kiment, már fölvetettek egy ÚJ nevet; hogy a Linder jobb volna. Hát akkor Huhnke lesz a Militärkommandant és a Linder lesz a miniszter. Egy-kettő, gyorsan ment a dolog. Hát így lett Magyarország hadügyminisztere bizonyos Linder Béla. Kezdetben ő sem nagyon szimpatizált a villogó szemű, vállas zsidófiúval, Heltai-Hoffer Viktorral és kimozdította városparancsnoki állásából Heltait. A katonatanács izraelitái azonban Linder tudomására hozták, hogy Heltait nem tudják nélkülözni és ezért módfelett elégedetlenek. "Odaszólok Linderhez" - írja Hatvani-Deutsch. - Ezzel a fiúval muszáj valamit csinálni, mert baj lesz a várban. Linder a sok fejen át nyújtja Heltai felé a kezét s csak ennyit mond neki: - Városparancsnokom! Nos, ez a Linder Béla áll november 3-án úgyis mint hadügyminiszter, a budapesti helyőrség tisztjei elé, hogy föleskesse őket a katonatanácsra és elmondja nekik a szégyenletes beszédet, amelyhez foghatót nem magyar hadügyminiszter, hanem még egyszerű közkatona sem mondott.

A háta mögött ott áll Károlyi Mihály és ott dagadozik mögötte Jászi-Jakubovics Oszkár szíriai ábrázata, amikor, Tormay Cécile feljegyzései szerint, részegen ezeket mondja a budapesti helyőrség kivont karddal esküvő tisztjeinek Magyarország szánalmas hadügyminisztere: "Menjenek széjjel az országban és hirdessétek emelt fővel, tiszta lelkiismerettel, hogy az emberiség ügye győzött, az emberiség győztesen került ki a háborúból, nem az antant, hanem az emberiség. Ezzel a jelszóval győzni fogunk a béketárgyalásokon is. Ez a mi leghatalmasabb fegyverünk, Nem kell hadsereg többé. Soha többé katonát látni nem akarok. Fegyvert többé szolgálaton kívül nem viselünk, sem tisztek, sem legénység". "A következő pillanatban fölhangzik a kirendelt katonazenekar hangszerein a még mindig ellenséges Franciaország forradalmi indulója: a Marseillase. "Egy idegen nép nagy riadódala zúgott át a tér felett, olyan nemzetnek himnusza, amellyel mint ellenséggel álltunk szemben a háborúban, mely a bosszúálló

győzök élen van és ránk tiporni készül. Egy viharzó dal, amelyet ők országuk lobogó városaiban játszanak, a Szajna és a Maine mentén, győzelmük ünnepére, egy dalt, amely dicsőséget mond nekik és megaláztatást nekünk. Ha a francia nép bukott volna el a népek csatájában, vajon a Place de le Concorde-on ma a "Deutschland, Deutschland über alles"-t játszanák-e? Emberek, magyarok, hová süllyedtünk?" - kérdi Tormay Cécile.

Ebben az ünnepi pillanatban érkeznek Károlyi Mihály és Jászi Oszkár -írja "A diadalmas forradalom könyve". - - "Katonák, esküdjünk! - Ki a kardokkal! - kiáltják néhányan, de közös akaratban egyesülve vágja vissza a tömeg: - Nem kell a kard! El a fegyverrel! Látni sem akarjuk!" És talán ugyanebben a pillanatban lépik át Magyarország határát a román, szerb csapatok és a cseh légiók, akik nem azt mondják, hogy nem kell a kard, hanem azt, hogy csakis a kard kell, amikor egy nemzet élni akar és megmaradni. Károlyi beszél és 4 koronára emeli a zsoldot. És ezen a szomorú esküvésen megszólal Károlyi Mihály, a magyar népköztársaság jövendő elnöke is, aki így szólítja meg a katonákat: "Pajtások! Polgártársak! Mi most a haza, a béke és a pacifizmus nevében még nagyobb bátorságot kérünk tőletek. Ez pedig a lelki bátorság, amely a fizikai bátorságnak felette áll. Oda kell állnunk a művelt világ arénája elé és megmondani bátran, nyíltan és őszintén: függetlenek akarunk lenni, békét akarunk és nem akarunk többé semmiféle imperializmus szolgái lenni. A magyar kormány tudja, hogy mivel tartozik nektek és épp ezért a legénység zsoldját napi 4 koronára emelte fel.

A tisztek fizetését századosig bezárólag 100 %-kal, a törzstisztekét pedig 75 %-kal emelték fel." Még három napja nem győzött a "diadalmas forradalom", de már a vezérek vesztegetésével, zsoldosztással akarták megnyerni saját sötét céljaik számára a magyar katonát. A király mar az összes katonai és polgári hatalmat Károlyi rendelkezésére bocsátotta S ezen a napon keleties arcélű agitátorok utaznak a frontról hazatérő magyar katonák elé. Viszik magukkal Az Estet, a Népszavát, a Világot. Délről, északról és keletről pedig akadálytalanul támadnak a halódó Magyarországra románok, szerbek és csehek. Hogyan is mondta Károlyi Mihály? "Minél kisebb lesz az ország, annál nagyobbra növök én. Mikor ellenzéki vezér voltam, megvolt egész Magyarország, amikor miniszterelnök lettem, elszakadt Horvátország és Szlavónia; őt megye marad amire köztársasági elnök leszek és Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyéből fog állni az ország, mire király leszek." Ugyanez a Károlyi mondta; "Magyarországot csak én menthetem meg."

Gömbös Gyula harcba akarja vetni a magyar ezredeket. Miközben Budapesten a katonatanácsra esküszik néhány megtévesztett magyar tiszt, Gömbös Gyula vezérkari százados ezt írja naplójában: "November 2-án azt vetettük fel Tombor Jenő és Julier Ferenc alezredesekkel Hazai Samunak, hogy a Wienben levő Andrássy Gyula gróffal együtt álljanak az olasz és francia frontról hazaérkező magyar csapatok élére, abból a célból, hogy ezen csapatok segítségével a forradalmi kormányt megbuktassuk. Bizonyára egyszerű és hálás feladat lett volna. De nem így volt megírva. Hazai Samu elállt a kormány megbuktatásától, azt hívén, mint a legtöbb magyar ember, hogy csak átmeneti őrjöngésekkel vagy speciális világnézeti felfogásokkal állunk szemben, amelyek most jobban beleilleszkednek az antant körök világnézetébe, mint a túlságosan nacionalista és militarista felfogás. Nem. tudta senki elképzelni, hogy magyar ember akkor, amikor Magyarország függetlenségét elnyeri, teljes politikai múltját elárulva, elárulja egyszersmind a független Magyarországot is.

Budapesten már azt hitték, hogy jóvátehetetlenül győzött a forradalom, amidőn Gömbös Gyula a zsidó Hazai Samutól "egy magasabb fórumhoz akart fellebbezni. November 3-án a Burgban kihallgatásra jelent meg egy magyar vezérkari százados. Arra kérte a király hadsegédjét, hogy bocsássa őt az uralkodó elé, mert hazavezeti a magyar csapatokat, letöri a patkánylázadás és a gyávaság forradalmát.

A hadsegéd gondolkozni látszott egy pillanatig. És nem bocsátotta Károly király elé Gömbös

Gyula vezérkari századost. "Elméne Belgrádba jó Károlyi Mihály", hogy a francia "demokratáktól" fegyverszünetet kérjen." Néhány nap múlva a szerbek így szállották meg minden ellenállás nélkül Temesvárt.

XIV.

Az Esték a hadsereget bomlasztják - A csehek, románok betörnek Magyarországra - A Diaz féle fegyverszünet tiszteletben tartja Magyarország határait –

"Elméne Belgrádba jó Károlyi Mihály." Nincs már Magyarországon hadsereg. Csak szégyen van, gyalázat, hazaárulás. Hiszen Kunfi-Kohn katonatanácsa már nyíltan üdvözli a Magyarország megrohanására készülő "testvér nemzetek" katonatanácsát. A románokat, cseheket, tótokat ünnepli a szabadságharcos aszfaltdemokrácia. Az Est november 5-iki száma viszont a frontról érkező csapatokat köszönti és közli, hogy Pollák bizalmi férfi azonnal beszédet intézett a katonákhoz és lerakatta velük a fegyvert". Erdélyben fegyverkeznek a román nemzeti gárdák, az északi határon már betört néhány száz cseh légionista, de Az Est még mindig vígasztal, még mindig a pacifizmus jelszavaival csavarja ki a fegyvert a katonák kezéből. "Ne féljen senki, nem jönnek ellenünk." "Nyugodjék meg az ország - írja az Est november 5-én. - Ne féljen senki a betörésektől, mert minden katona hazavágyik, nemcsak a magyar. Ne féljen senki, nem jönnek ellenünk, Mert ma már nem az a világ van, amikor hódításokra lehet vinni a hadsereget."

Ez a szellem, ez a sötét, idegen, pacifista lélek bomlasztja, pusztítja a halálba induló Magyarországot. Hiszen ezek a szobatudós izraeliták, ezek a frontról szökött pacifisták és felmentett széplelkek, úgy ünnepelnek minden katonai veszteséget, mint valami óriási győzelmet. Mikor elsüllyed a "Viribus Unitis" csatahajó, azt írja Az Est: "Hatvan millió koronába került építése. Vízrebocsátása a monarchia nagy ünnepe volt. Elpusztulása ma már szinte nem is esemény. Akiknek adójából fizették ki a hajó árát, csak a vállukat, vonják: nem baj!" "Csodás álom az, ami történt - írja ugyanakkor Az EST. - Jött egy éjszaka, amely egyszerre meghozta a teljes függetlenséget, demokráciát, a dolgozó nép jogait, a köztáraságot, békét, mindent."
Vajon mivel akarják megvédeni ezek a pesti demokráciák a demokráciát, a függetlenséget, ha ilyen tomboló örömmel köszöntenek minden vereséget és katasztrófát? "A háború végzett minden sötét hatalommal - lelkendezik Miklós Andor lapja -, a nagy hadicél itt van megvalósítva előttünk."

A zsidóság hadicélja. Vajon az ország kétharmadának elvesztése volna a hadicél vagy esetleg az, hogy Erdélyben a román fosztogatók már dúljak a magyar kisgazdák, A frontról jött katonák portáját és a katonának nincs fegyvere többé, hogy védelmezze az életét? Kint a nemzetiségi vidéken a román agitátorokat uszítják a magyarok ellen Jászi-Jakubovicsék, a fajmagyar vidéken az osztálygyűlölet tűzcsóváit vetik a nép közé. Vajon nem más hadicélt akarnak ezzel a bomlasztó, ezerfelé tépő, pacifista, osztályharcos propagandával? Igen! A hadsereget sürgősen fel kell bomlasztani! - gondolják a háttérben álló titokzatos erők. Hiszen: "Sejtette régen mindenki, hogy ha a katonaság egy napon hazajön a csataterekről - írja Tormay Cécile -, kérdőre fogja vonni azokat, akik kiéheztették, kiuzsorázták hozzátartozóikat és meggazdagodtak idehaza, amíg ők odakint szenvedtek. A háború utolsó éveiben pogromról beszélt az elkeseredett frontkatonaság, csak egyszer legyen vége a háborúnak. Leszámolásra készült a nép és ökle lassan, rettentően emelkedett a bűnösök felé. Egy démoni hatalom most egyszerre félre hajlította az öklöt." Igen! Ez a hadicél, a zsidóság hadicélja, tényleg megvalósult. És ha még félni lehet tőle, hogy Kövess Herman haza tud hozni néhány ép ezredet, akkor el kell árulni akár Magyarországot is, odadobni az ellenségnek mindent.

A monarchia hadvezetősége november 2-án Diaz olasz főparancsnokkal megköti a

fegyverszünetet. A feltételek súlyosak ugyan, de a Diaz féle szerződésben még szó sincs Magyarország megszállásáról. A hadseregnek még vissza lehetne vonulni az ezeréves határokra és mint Tisza István képzelte: "drágává tenni a végleges győzelmet". Ezeknek a függetlenségi és szabadságharcos demokratáknak, akik a szent jelszavakkal lépre csalták a nemzetet, dehogy is van szükségük olyan magyar szabadságra, amelyet meg mindig ki lehetne vívni egy szabadságharccal. Károlyi Mihálynak nem kell a Diaz féle szerződes. Ő közli az Armee-Oberkommandóval, hogy "a magyar népkormány maga akarja a magyar állam nevében a külön békelépéseket megtenni." Diazzal nem tud összeköttetést találni, tehát Franchet d'Espérey tábornokkal lép érintkezésbe, kihallgatást ker. A francia főparancsnok tudja, hogy a visszavonuló németek még mindig védik az ezeréves határt, amelyet mi már nem védünk. Azt kívánja tehát, hogy fegyverezzük le a németeket. Károlyinak erre nincs módja így hát Franchiet d'Espérey mégis hajlandó tárgyalni a magyar "békeküldöttséggel".

Károlyi Belgrádba megy. Az októberi lázadásnak legszégyenletesebb, egyben legrejtelmesebb fejezete a belgrádi látogatás. Minek kell külön fegyverszünet, mikor már van egy, amely biztosítja az ország integritását? Miért nem hozza nyilvánosságra Károlyi sajtófőnöke, Simonyi Henri, alias Steiner Hirsch a Diaz-féle feltételeket? Rejtély? Homályos ügy. De nekik mindegy, hiszen Erdős René, akit Ehrental Reginának hívnak, már írja is a balladát.

"Elméne Belgrádba jó Károlyi Mihály,
bús Károlyi Mihály,
nagy Károlyi Mihály .."

Elméne és magával vivé, mint az ezeréves Magyarország képviselőit, Csernyák (?) Imre lefokozott századost, Hatvani-Deutsch Lajost, Jászi-Jakubovics Oszkárt, a munka és katonatanácsok izraelitáit. Elméne s a gyülekezet láttára joggal hihette Franchet d'Espérey tábornok, hogy nem az ezeréves Magyarország képviseletét, nem a keresztény szentistváni birodalom követeit fogadja - hanem a hitközség elöljáróságát.

XV.

Franchet d'Espérey megkérdezi Károlyiéktól: önök valamennyien zsidók? - "Adjanak vármegyéket és adok szenet.

- A szégyenletes fegyverszüneti feltételek elfogadása után Deutsch Lajos megállapítja, hogy: nincs nagyobb baj, mint a privát baj. November 8-án szállt fel a hajóra az a bizonyos küldöttség, amely Károlyi Mihály vezetése alatt Belgrádba indult a fegyverszüneti feltételek megbeszélésére. Az októberi lázadás méltó hisztórikusa, Hatvani-Deutsch Lajos szétnéz a kajütben és mit lát? "Az alacsony falról ebben a rémes lyukban, ahol a német szövetséget ünnepélyesen megtagadó írást fogalmazták, rikító olajnyomatban tekintettek ránk: az a vén eunuch, aki egyszer szultán volt, az az ügyefogyott, az, amelyik olajban sem megszépíthető kis osztrák hadnagy, akit a magyarok királyának gúnyoltak és az a bajuszpedrő hirdetés, ki évekig a német katonákat lelkesítette. Azon csodálkozom - folytatja -, hogy íme most, ami eddig ennyi és ennyi ezer példányban megjelent, Jászi vezércikk volt, az most egyszerre döntő dokumentum lett. Az ellenzéki zsurnalisztának csodálkozása fogott el, hogy érzéseink, gondolataink, írásaink ezentúl egy ideig; nem lesznek papírmalaszt többé. Nem volt rossz érzés." "Hát ilyen mélyre süllyedtek?" - kérdezi a francia tábornok.

A rossz érzés Hatvani-Deutschék számára csak akkor kezdődött, amidőn szembekerültek Franchet d'Espérey francia tábornokkal. Ők a demokratát akarták látni, aki örömtől repes a Pestről érkezett elálló fülű, de hétpróbás demokraták láttán. Ehelyütt ott találták a győztest. Franchet d'Espérey tábornok, aki repülőgépen érkezett Szalonikiből, díszegyenruhába öltözött, feltűzte összes kitüntetéseit, mert azt hitte, hogy Szent István birodalmának méltó küldötteit fogja fogadni. Ehelyett maga előtt talált egy csomó térdharisnyába és knickerbockerba öltözött lezser izraelitát. Megkeményedett az arca, aztán a "magyar" küldöttség tagjait sorban odaállította a lámpa alá. - Kezet nem nyújtott nekik, de átvette a memorandumot, majd végigmustrálván a módfelett gyatra kompániát, a következő kérdést intézte Hatvani-Deutschhoz, Jászi-Jakubovicshoz, sőt még a "nagy" Károlyi Mihályhoz is: - Etes vous juifs? - önök zsidók? Maid a küldöttség többi tagjait vizsgálgatta és újra kérdezte: -És maguk is zsidók? A balkáni hadseregek főparancsnoka ezután odalépett a katonatanács. kiküldöttéhez, Csernyák századoshoz, akit lopás és függelemsértés miatt fokoztak le, s meglátva a parolijáról levágott csillagokat, meghallván, hogy a katonatanácsot képviseli, még nagyobb megdöbbenéssel kérdezte: - Je ne vous croyais pas descendu aussi bas! - Nem hittem volna, hogy ennyire süllyedtek! "Így gondolkodik egy francia militarista, aki nem érti a forradalmat" - jegyzi meg méla rezignációval Hatvani-Deutsch Lajos, aki azonban emlékirataiban köteles diszkrécióval elhallgatja a francia tábornoknak ama kérdéseit, melyek a válogatott deputáció tagjainak zsidó mivoltára vonatkoztak.

A győztes előtt Magyarországot vádolják a pesti radikálisok. A magyar történelemnek legszégyenletesebb okmánya az, amelyet Károlyi Mihály a győztes francia elé terjesztett. A 18 pontból álló memorandum arculcsapása az egész magyarságnak. Ilyenek vannak benne: "Elnyomtuk a nemzetiséget, zsarnokai voltunk a szabadságnak."

Önök csak a magyarságot képviselhetik, nem pedig Magyarország népét - felelt erre Franchet d'Espérey, aki már nagyon is tisztában van vele, hogy milyen fajmagyarok állanak előtte. - Magyarország november 1-e óta nem ellenséges ország, hanem semleges föld - hangzik tovább a Károlyi-féle memorandum.

És a győztes francia, aki gerincet, úri méltóságot várt a "magyar" küldöttségtől, most még

gorombábban feleli:- A magyarok együtt mentek a németekkel, együtt fognak lakolni és fizetni. Ettől kezdve a francia tábornok meg a köteles udvariasságot is mellőzi. Egyszerűen letegezi Károlyiékat. Mikor a csehekről olvas fel Károlyi, a tábornok közbeszól: - Dites tchecoslovaque. - Mondja, hogy csehszlovák.

Olykor még magázásra fordítja a beszédet, például mikor Károlyi Mihály szenet kér ama demokrata Magyarország számára, amelynek a németek már természetesen nem szállítanak szenet. - Adjatok megyéket, adok szenet. - feleli ridegen a francia tábornok, aki azután újra tegezni kezdi a jelenlévőket. Fölemeli az öklét: - Kezemben a nemzetiségek, rátok uszítom mind, ha nem engedelmeskedtek.

Kép: EZ LETT SZABADSÁGBÓL, FÜGGETLENSÉGBŐL, DEMOKRÁCIÁBÓL.

Kalocsán, Devecserben, Sátoraljaújhelyen zsidó hóhér kötele fojtja meg a magyar szabadságot.

"Ha baj van, itt maradok" - mondja Károlyi. A szégyenletes memorandum felolvasásának vége. Most a francia tábornok felel. Odafordul Hatvani-Deutsch Lajoshoz: - Ön tud franciául. Ön lefordítja magyarra, amit olvasok. Akarom, hogy a munkások vezére hallja. Mert ez elsősorban a szegény embernek szól. Az nem utazhat Svájcba, ha baj van, mint - le comte Károlyi!

Herczeg Géza, a jelenlevő liberál-radikális hírlapíró később így eleveníti meg azt, ami ezután történt. Károlyi "dacosan, gőgösen, férfiasan, szinte vakmerően, majdnem provokálóan felütötte a fejét? - Ha baj van, én a helyemen maradok" "El voltunk ragadtatva tőle - folytatja Herczeg -, én a magam részéről szívem dringend-táviratával azonnal beléptem a Károlyi-pártba. A belépés kissé korai volt, mert - mint tudjuk -, amikor valóban baj lett, Károlyi Mihály haladéktalanul elvitorlázott Svájcba és azóta is külföldről uszít elárvult magyar hazája ellen.

A szörnyű megaláztatás után, amely végeredményében megint csak Magyarországot érte, a francia tábornok hidegvérrel diktálja a fegyverszüneti feltételeket, amelyek természetszerűleg sokkal hátrányosabbak, mint a Diaz-féle szerződés. Magyarországnak ki kell üríteni a Szamostól a Maros-Tisza vonaláig, a Duna folyásától a horvát szlavón határig minden területet.

Északról már jönnek a csehek. A Mackensen-seregek után óvatosan szivárognak előre az oláhok. Újvidéket elérték a szerbek. Hogy is mondta Károlyi Mihály, amikor nyolc nappal ezelőtt a szálloda-forradalom erkélyéről beszélt: "Magyarországot egyedül én menthetem meg!"

Ha valaki azt képzelné, hogy a kegyetlen belgrádi kudarcot lelkére vette volna ez a nyegle kalandor kompánia, az olvassa el Hatvani-Deutsch Lajos memoárjait, amelyben többek között a következők vannak feljegyezve: "Mindenekelőtt konstatálnom kell, hogy mindenki egészen jó étvággyal vacsorált, mindenki érdeklődött aziránt, hogy kofferjét pontosan bepakolták-e és megvan-e az a kitűnő szerb mézbe mártott kompót, melyet ki-ki otthoni kedveseinek visz" - A haza tehát elveszett, de ej-haj - jegyzi meg Lendvai István, a Hatvani-féle emlékiratok 1918-as kommentátora -, a szerb kompót megmaradt Winsloe Christának; Hatvany úr kedves nejének és a báró úr kedves mamájának.

Nincs nagyobb baj, mint a privát baj - elmélkedik tovább hazánk nagy Lajosa, aki ezt az elméletét már Fiume elfoglalása idején is kifejtette Karinthy Frigyesnek: "Csak ne szövődnék bele az országos ügy a magánügyekbe - mondja akkor -, a fejlődésnek oda kell tendálni, hogy az egyén minél függetlenebb legyen a közösségtől. Hogy a közösség szolgálja ki az egyént, nem pedig mint eddig volt - fordítva.

Így érkezik haza a szégyenletes deputáció, amelynek tagjai közül egy zsidó hírlapíró azzal mentegeti a kudarcot, hogy Franchet d'Espérey "valószínűleg royalista beállítottságú egyén lehet". A csúfos bukást leplezni kell valamivel. A pesti bérházak falán tehát megjelenik a plakát: "Éljen Károlyi Mihály! Válasszuk meg a köztársaság elnökévé!"

Kép: A KÖZTÁRSASÁG KIKIÁLTÁSA UTÁN EZEK KÉPVISELTÉK A MAGYARORSZÁGI DEMOKRÁCIÁT.

A forradalmi kormányzótanács tagjai mind zsidók. Kivétel Garbai Sándor, hogy legyen, aki sábeszkor aláírja a halálos ítéleteket.

XVI.

Az Est sürgeti a köztársaságot - Bródi Sándor cikke Vilmos császárról - Kikiáltják a "népköztársaságot" - A galileisták az Internacionálét éneklik - A Népszava cikke a kommunizmus megvalósítása érdekében.

November 13-án IV. Károly király lemond a magyar trónról. Tehát már semmi akadálya annak, hogy megvalósuljon Károlyiék terve. A pesti sajtó különben is sokkal régebben sürgette már a köztársaság kikiáltását. "A köztársaságot nem szabad az alkotmányozó gyűlés összehívásáig halasztani - írja Az Est -, mert ami megérett, valósággá válik a tények erejéből. A kormány parancsoló kötelessége, hogy néhány napon belül, inkább előbb, mint később, proklamálja a köztársaságot." "A magyarok hálásak lesznek."

A demokrácia és a szabadság jelszava már nem elég az ébredni kezdő tömegek elmákonyozására. Jöjjön hát az újabb csodaszer: dobjuk el Szent Irtván koronáját is, melynek aranyabroncsa ezer éven át tartotta össze a magyar birodalmat! A hang, a liberális és radikális zsurnalizmus hangja régen köztársasági már. Mikor Tisza István gróf 1916-ban Vilmos császárnál járt a német főhadiszálláson és segítséget kért az Erdélyt megrohanó oláhok ellen, azt kérdezi a császár: - Vajon hálásak lesznek-e majd a magyarok? -Hálásak, felség! - ígéri Tisza István. S most Az Estben, Miklós Andor lapjában, amely hatalma teljének idején a szolgák alázatával tömjénezte a Kaisert, Bródi Sándor, a "nagy magyar író" megmutatja, hogy milyen is az az emelkedett stílusú, elegáns újságírói harcmodor, amelyre olyan büszke volt a pesti intellektualizmus. Bródi-Braun Sándor például így búcsúztatja a hazájából távozó császárt, Magyarország tegnapi szövetségesét:

"A szegény öreg ember, egyébként a világtörténelem legnagyobb gonosztevője, Vilmos császár, megszökött hazájából. Holland földön Bentinck gróf kastélyába bekönyörögte magát s ott hált tizedmagával, átkozott fajzatának csak egy kicsiny részével, a vörös képű, mindig snejdig, mert mindig részeg fiával, ennek élete párjával, Cecíliával és az anyacsászárnővel, az emberi gőg e formátlan némberével. És a szegény öregember ez órában már csak az életéért reszket, arcul köphetik, letérdepeltethetik..."

Bartha Albert a románok és szerbek testvéri nászáról. Mikor e sorok megjelennek, még német katonák harcolnak a Bácskában, Erdélyben a magyar határokért. Nem csoda hát, ha ezren ha ezren küldik vissza Az Est előfizetői azt a lapot, amely így gyalázza meg Magyarország barátját, a németek császárát. Közben Linder Béla, a hadügyminiszter, a hadseregbomlasztás főapostola lemond a hadügyi tárcáról. Nem bírja az alkoholt és még Károlyiék sem tudják elviselni, hogy szüntelen tántorog a minisztériumban. Helyette Bartha Albert alezredes került a hadügyminiszteri székbe. A radikális pesti polgárok neo-oktobrizmusának ma is ő az egyik szervezője. Korábban a temesvári Militärkommandónak vezérkari főnöke volt, ami nem akadályozta abban, hogy már jóval a forradalom előtt fel ne ajánlkozzék az országvesztés vezérkarának.

"Meghitt barátaimnak - írja - megvallottam, hogy hiszek a felszabadulásban hogy hiszek Károlyi Mihályban!" A diadalmas forradalom könyvében Bartha Albert páratlan lelkesedéssel emlékszik meg arról, hogy Temesvárott is kikiáltották a köztársaságot: "A szabadság, a megértés, a felszabadulás és testvériesülés nászát ülték magyarok, románok, szerbek, svábok". Sajnos, Bartha Albert hadügyminiszteri minőségében alkalmatlannak bizonyult arra, hogy megakadályozza a "testvériesülés nászában" tobzódó románokat Erdély és az ugyanilyen nászban megmámorosodott szerbeket Bácska és a Temesköz elfoglalásában.

Budapesten a köztársaság kikiáltására ekkor már készen áll minden. Új mákony kell! Új áfium, mely feledteti a belgrádi szégyent, az összeomlást, az országdarabolást és feledteti, hogy már riadt, éhes menekültek ezrei érkeznek Erdélyből, Felvidékről, Bácskából a budapesti pályaudvarokra.

A Folies Caprice főpincére mint katonai hatalom.

November 16-án összeül a képviselőház, hogy feloszlassa önmagát. A főrendiház ülésén mindössze harminckét főrend jelenik meg. Az alkotmányosan választott képviselőház helyére benyomulnak azok, akiket nem választott senki. A szállodai revolúció kétes egzisztenciái, az Astoria tolongó és nyüzsgő zsidai itt könyökölnek már a magyar parlamentben, amely ezer éven át képviselte az alkotmányosságot. A karzaton ott ülnek a forradalmi hölgyek: Károlyi Mihályné, akit "Bolsi Kata" névvel tisztel meg a pesti néphumor, Jászi-Jakubovicsné, Hatvani-Deutschné, Kunfi-Kohnné, Polányi Laura, Bédi-Schwimmer Róza és Glücklich Vilma. És megérkezik Pozsonyból Heltai Viktor, Hoffer Adolf fia, a "villogó szemű, vállas zsidófiú", akit néhány tengerésszel elküldtek az ősi koronázó város védelmére. Miután a piros szalagot viselő tengerészek Heltai vörös zászlói alatt bevonultak Pozsonyba és ott nagyobb szabású fosztogatást rendeztek, a pesti nemzetgyűlésen megjelenik a hős Viktor, akinek pillanatnyilag nemzetiszínű szalag van a mellén. Elvégre egy Heltainak, aki pincér volt a Folies Capriceban, majd parkett-táncos és lánckereskedő lett, igazán illő ott lennie, ahol kikiáltják a "magyar népköztársaságot. Károlyi szerint a pacifizmus világprogram, de a románok és szerbek nem osztják ezt az álláspontot. Lent ezekben a szégyenletes percekben felállott Hock János, a félresiklott forradalmi pap. Indítványozza, hogy kiáltsák ki a köztársaságot, válasszák meg köztársasági elnökké Karolyi Mihályt, töröljék el a királycafrangos ünnepeket és a győzedelmes forradalom és a köztársaság napját, október 31 -ét és november 16-át örök időre szóló nemzeti ünneppé avassák".

Ezután felolvassa a határozati javaslatot, amelyet Jászi-Jakubovics, Kéri-Krammer, Kunfi-Kohn és Landler, tehát négy zsidó készített "a magyar nemzet nevében, a nép akaratából". Ez a határozat kimondja, hogy "Magyarország minden más országtól független, önálló népköztársaság". - Elfogadjuk! - zúgja rá az utcáról becsődített csőcselék és a karzat, amelyen ott tanyáznak a galileista ifjoncok, a szabadkőművesek, a Conti- és Dob utca forradalmi elemei. Aztán beszél még Károlyi Mihály is. - "... a pacifista program - mondja -, nemcsak egy szűkebb program, hanem egy világprogram. Ebbe a világprogramba a magyar nemzetnek, a magyar fajnak is be kell kapcsolódnia, mert csak az a nemzet fog haladni, mely bele tud kapcsolódni abba a világprogramba, amely egy szóval kifejezve: Pacifizmus. Pacifizmus! - mondja Károlyi Mihály. S miközben ez a szó elhangzik a meggyalázott magyar parlament kupolacsarnokában, a megnyitott határokon át özönlenek be a felfegyverzett csehek, szerbek, románok, akik úgy látszik nem osztják Károlyi Mihály nézeteit.

Kép: "EGY IDEGEN FAJ TUDTUL ADTA URALMÁT."

Szamuelly hóhérai:Korvin-Klein, Morgenstein, Bienenstock, és a többiek leöldökölték a szabad gazdát, munkást, középosztálybelit.

Tormay Cécile: Egy idegen faj tudtul adta uralmát. Ezalatt - írja Tormay Cécile - kint az Országház-téren Jászi kíséretében Lovászy és Bokányi Dezső vitték hírül a népnek, hogy a Nemzeti Tanács kikiáltotta a köztársaságot. A kőlépcső pihenőjén Károlyi Mihály is szónokolt. Lent a téren pedig: Landler Jenő, Weltner Jakab, Buchinger Manó, Böhm Vilmos és Preuss Mór dicsőítették a köztársaságot. Nem volt közöttük egyetlen magyar sem. És ez mindennek a megvallása volt. Fenn az álarc: Károlyi Mihály, alatta az igazi arc, egy idegen faj, amely tudtul adta uralmát. A galileisták az Internacionálét éneklik.

A nép, az árva, becsapott magyar nép még éljenez, még énekli a Himnuszt. De hallga csak: odakint a téren a galileisták már rázendítenek az Internacionáléra. A nemzetközi faj már a

maga himnuszát harsogja bele a köztársasági Magyarország fővárosába. Bent a teremben pedig Kunfi-Kohn Zsigmond, Lenin ügynöke, már megmondja nyíltan, hogy nekik ez is kevés, nekik már nem kell a félzsidó köztársaság sem: "Azzal, hogy egy szabad népköztársaságot proklamáltunk a mai napon, nemcsak egy politikai haladásnak tényét teremtettük meg, de elindultunk egy olyan úton is, melynek ez: a lezajlott forradalom és ez a mai nap nem végét, csak egy fontos állomását jelenti. Én hiszem, hogy Petőfi próféciájának az a második része be fog teljesedni és beteljesedőben van, amely azt mondja, hogy nemcsak pirosló arccal, de piros zászlókkal is ki fognak állni a népek egymásután és egy hatalmas szimfóniában fogják elzengeni a világszabadság hatalmas dalát. Ezen a napon a Népszava is leveti magáról a nemzetiszínű álarcot és előre mutat az elkövetkezendő kommunizmus felé: "A magyarországi szociáldemokrata párt - írja -, soha nem is titkolta, hogy végső céljának, lényegének a kommunizmus megvalósítását tartja."

XVII.

Ha bárki betör magyar földre, fegyvert nem szegezünk ellene! - mondja Károlyi Mihály - Az Est barátként üdvözli a Magyarországot megszálló ellenséget - Nádas-Neumann ennek ellenére bízik Wilsonban

Van már köztársaság, de alig-alig van már Magyarország. A szabadság, a demokrácia jelszava már csak a háború nyerteseit, a zsidókat védi, de nem Magyarországot. Északról a csehek, délről a szerbek nyomulnak előre. Románia elrendelte az általános mozgósítást és Károlyi szinte biztatja mindazokat, akik jönni akarnak, hogy jöjjenek nyugodtan, mert ellenállást úgy sem fognak találni. - Ha bárki betör - mondja a Nemzeti Tanács ülésén -, tiltakozunk ellene, fölemeljük óvó szavunkat és apellálunk a világ művelt népeinek ítéletére, de fegyvert nem szegezünk ellenük. Hadd jöjjenek hát, akik jönni akarnak és hadd kacagják ki ezeket a pacifista demokratákat.

Nádas-Neumann nincs kétségbeesve. Nádas-Neumann Sándor, a pesti bulvársajtónak legjellegzetesebb és legkártékonyabb figurája ilyeneket ír Magyarország megrohanásának szörnyű óráiban: "Nem bírom megérteni a tiszteket, az aktívokat és a tartalékosokat. Mindenféle gyűléseket tartanak, a kardjukat kérik vissza és nem akarjak levetni az egyenruhájukat. 'Bevallom, én azt hittem, hogy ha itt egyszer ki fogják mondani azt a szót: béke, s azt a másikat, hogy: fegyverszünet, s azt a harmadikat: hogy leszerelés, akkor itt mindenki futni kezd haza, mint a bolond... Én ezt hittem. De mióta béke van s amióta mindenki sír, reménytelen és pesszimista. Dacára mindennek, én nem vagyok kétségbeesve. Ami most szerencsétlenség ér, arról nem tud Wilson, nem tudhat, est a csehek és a tótok maguk csinálják; az antant nem tud erről, ha tud is valamit, nem jól tudja, és főleg nem hiszi el, hogy úgy van. Ez nem fog így maradni és nem kell pesszimistának lenni, mert Wilson még semmit nem tett és nem mondott, amiből arra lehetne következtetni, hogy ő nem ragaszkodik a 14 pontjához. (Nota bene: már két héttel ezelőtt megmondta, hogy tárgyaljunk a csehekkel és a szerbekkel.) Egyelőre alig tudjuk elérni, hogy megszálljon bennünket a francia. Összetévesztjük a dolgokat, mi azt követeljük a győzőtől, hogy védjen meg bennünket. Védelmet kérünk, szenet kérünk. S mert az antant nem rohan letérdelni és befűteni a kályhánkat, hát rögtön el vagyunk keseredve és azt mondjuk, na est nem vártuk a művelt népektől. Részemről egyáltalán nem látom olyan gyilkosan bizonytalannak a jövőt. Én bízom Wilsonban."

Az Est ünnepli a fosztogatókat és üdvözli a megszállókat. Ki emlékszik még arra, hogy 1871-ben milyen méltóságos némaság, milyen gyilkolni tudó hallgatás fogadta Párizsban a bevonuló győztes nemeteket? Mit tudják ezek pesti demokraták, akik Wilsonban bíznak, hogy mennyi gyűlölet, elszántság köszöntötte egy-egy megürült szerb faluban az osztrák-magyar csapatokat? Itt, a született pacifisták, a zsidók valósággal ünneplik a győztes ellenséget. "Az ország egy részét idegen katonaság szállja meg - írja Az Est -, de ha a barátként üdvözölt idegenek ide bejönnek és látni fogják azt az őserőt és azt az ifjú becsületet, jó szándékot, ami ezt a népet most eltölti, rövid napok alatt megindulunk a virágzás és gyarapodás útján." Ez az ifjú becsület abból áll, hogy Pásztor Árpád még a zsákmányoló csőcseléket is üdvözli az Az Estben.

"Az új Magyarország kialakulása szempontjából - írja -, jelentéktelen ez a fosztogató járvány. A műveletlen indulatok fellobbanása még arra is jó, hogy éles sugarakat vessen a régi Magyarország bűneire." Ugyanekkor Károlyi és Lovászy Márton lapja, amely e gyászos pillanatokban a hivatalos kormánylap szerepet tölti be, ekként ír az ország megszállására érkező

franciákról: "Valószínűleg holnap érkeznek Budapestre az első francia katonák és a legfiatalabb köztársaság székvárosa szeretettel köszönti a szabadság, testvériség, egyenlőség harcosait. Merev, gőgös német tisztek helyett kedves, joviális francia tisztek, és, esetlen, mázsás csizmájú német legénység után pedig a dédelgetett poiluk fogják utcáinkat benépesíteni. Intézkedni kell tehát, hogy a magyar felírások mellett az összes nyilvános helyeken szerepeljen a francia felírás is. A kereskedők írják ki: "Ici on parle francais". Az árlapokon hagyják el a német részt."
Tormay Cécile "Bujdosó könyve" szerint ennek az anglomániának é" franciaimádatnak gyászos következményei vannak. A győztes francia úri méltóságot, büszke önérzetet vart attól a magyarságtól, amellyel együtt harcolt Rákóczi lobogója alatt. S mikor a Ritzben a cigány eljátssza a Marseillaset, a gyönyörűségtől ájult zsidók groteszk haptákba vágják magukat. A francia misszió tisztje, aki persze nem tudja, hogy ezek a hajbókolók nem magyarok, legyint a kezével és azt mondja: "Sale nation. Piszok nép."

Mackensen nem fog kezet Károlyi Mihállyal. Háromszor védte meg Magyarország határait Mackensen tábornok, akinek német seregei az oláh betörés után magyar csapatokkal együtt felszabadították Erdélyt. És most azoknak, akik az ország megmentését ígérték, már nem szent a szövetségi hűség sem. Ha már elrúgták maguk alól az erkölcs és tisztesség alapjait, ha már felbomlasztották a hadsereget s Szent István Magyarországát arcul verették Belgrádban, sietve el kell dobni a nemzeti becsület utolsó foszlányát is. Mackensen tábornagy, a magyar határok hősi védője, diadalmas csaták hadvezére, visszavonuló seregeit követve, utolsónak akarja elhagyni Magyarországot. Károlyi parancsára gépfegyvereket állítanak fel szalonkocsijával szemben Pogány-Schwartz részeg katonái és Gerő-Grosz százados közli Mackensennel, hogy fogolynak nyilvánítja. Az ősz tábornagy tudja, hogy ehhez a szégyenletes gesztushoz semmi köze nincs a magyarságnak. ökölbe gyűri a kezét, aztán elmegy Károlyi Mihályhoz, hogy "a köztársasági elnök úrral" csapatai átvonulásáról tárgyaljon. Károlyi mögött ott lapul a nagy fülű Böhm Vilmos, az egykori írógépügynök, aki ma Magyarország hadügyminisztere. Károlyi viszont közli Mackensennel, hogy internálni fogják Fóton. Ezekben az időkben Magyarországon, sajnos, nincs ember, aki meg tudja, vagy meg merje mondani az igazat, tehát amikor Károlyi kezét nyújtja Mackensen felé, az ősz hadvezér zsebre dugja kezét és az egész magyarság nevében németül mondja ki az ítéletet; "Sok emberrel volt dolgom életemben, de olyan férfival, akiből annyira hiányzott minden becsületérzés, mint önből, még nem találkoztam.

Kép: Bolseviki terroristák akasztották a magyar parasztot.

XVIII.

Jászi-Jakubovicsék felfegyverzik a román nemzeti gárdát Pogány- Schwarz elűzi Bartha Albertet, a hadügyminisztert - Gömbös Gyula: Ettől a pillanattól kezdve ellenforradalmár lettem

Vége, hát csakugyan vége már Szent István birodalmának? Hiszen Károlyi hat hét előtt még azt mondotta: Magyarországot csak én menthetem meg. A szállodai forradalom szószékéről, az Astória erkélyéről, százezrek fülébe kiáltották a marxisták, függetlenségiek és polgári radikálisok: - Megvédjük az ország függetlenségét!

Függetlenség, szabadság, egyenlőség. Gyönyörű babonás jelszavak. És most Aradon, szemben a román nemzeti tanáccsal ott ül Jászi-Jakubovics Oszkár nemzetiségi miniszter, hogy tárgyaljon a keleti Svájcról, a hazátlan és csodálatosan ostoba zsidónak szobatudósi elgondolásáról.

Fegyverkeznek a zsidók és bolsevikok. Megy-megy, rohan mar a végzetes lejtőn lefelé. Árva Magyarország. Nincs, aki védje az ezeréves határt, Heltai-Hoffer tengerészei otthagyják Pozsonyt, ahová akadálytalanul vonulnak be a cseh légiók. A parkett táncosból lett nemzeti hőst viszont még a forradalom hadügyminisztere is kénytelen letartóztatni rablás, fosztogatás és gyilkosság miatt. A vidéket elárasztják a pesti gettó ügynökei, akik az osztálygyűlöletet prédikálják és a félrevezetett néppel tűzcsóvát vettetnek a magyar kastélyokra, hogy eltereljek a figyelmet arról a zsidóságról, amely ennek a háborúnak haszonélvezője, ennek a forradalomnak pedig felbujtója volt.

A magyar határok védelmére nincs már töltény, nincs puska, de Budapesten Pogány-Schwartz vezetése alatt tízezer láda számra rejtegetik a muníciót, amely majd kelleni fog egy később kikiáltandó proletárdiktatúra számára. Fegyverviselési igazolványt már csak a csőcselék kap, miközben ördögi tervszerűséggel szerelik le a magyar tiszteket és a nemzeti gondolathoz hű katonákat. A főváros megtelik erdélyi, bácskai, felvidéki menekültekkel, de a zsidó sajtó még mindig azt suttogja a magyar fülekbe: Bízni kell Wilsonban!

Pogány-Schwartz felvonul. Ezekben a napokban a magyar társadalom egy része még mindig abban bízik, hogy az elzsidósodott kormányban van még egy magyar ember: Bartha Albertnek hívják. Károlyi Mihály híve, a farkastorkú grófra esküszik, de vérség szerint mégis csak magyar. El kell hit távolítani őt is. El vele. Hadd jöjjön a helyére Böhm Vilmos, aki zsidó, tehát minden képesítése megvan arra, hogy Magyarország hadügyminisztere legyen.

Pogány-Schwartz József összeszedi a katonatanácsot, a Galileistákat, a szociáldemokrata magántisztviselők felekezeti együttesét és ez a csőcselék lövöldözve vonul fel Buda várába, hogy Bartha Albert lemondását követelje. Maga a hadügyminiszter ijedten vonul félre a felvonulása láttára. Az egész minisztériumban egy ember van csak, aki bátran, férfiasan, magyarul szembeszáll a csőcselék lázadásával: Gömbös Gyula vezérkari százados. Kimegy az erkélyre, szembenéz ezzel a fellázított, gyűlölködő tömeggel, vállalja annak a kockázatát, hogy bármelyik pillanatban lelőheti egy megvadított vörös katona. Igen! Ez a Gömbös Gyula, aki most a honvédelmi minisztérium erkélyén áll, egyetlenül és egyedül valóan mar az új Magyarország hirdetője. Fegyvert a kézbe! Ki a határokra! Megvédeni Nagymagyarországot! - kiáltja azok fülébe, akik pillanatnyilag nem akarnak semmi mást, csak zsoldot, henyélést és zsidó felfordulást. A galileista ifjúság füttykoncertje belefojtja a szót, de erről a napról jegyzi fel Gömbös százados, a magyar megújulás hadügyi államtitkára, Horthy Miklós urunk első katonája: "Ettől a pillanattól kezdve ellenforradalmár lettem." és vele együtt lett ellenforradalmár egész Magyarország.

Kép: az ELLENFORRADALOM HÍRES PLAKÁTJA: MOSDANAK. És a vörös ember azóta mossa a kezét.

Bolseviki terroristák akasztották a magyar parasztot.

"Lőjetek bele a kutyákba!" Szabadság! Ígértek hat héttel ezelőtt. És a pesti demokraták a matrózcsőcselékkel rombolják szét Milotay István Új Nemzedékét, az egyetlen keresztény lap szerkesztőséget, amely hangot mert adni húszmillió magyar érzelmeinek. Demokrácia! - hirdettek - de már a Nemzeti Tanács spionjai hallgatják ki azoknak a telefonbeszélgetését, akik a megtiport és megalázott magyarság véleményének akarnak hangot adni. Függetlenség! - rikoltották az Astória erkélyéről - és most ők osztják, fosztják az országot, ők hívják be a csehet, szerbet, románt, hogy megmentésének egyetlen fajt, amelynek nem volt és nem lesz sohase hazája. Területi integritást - esküdöztek, amidőn azt hitték, hogy mérhetetlen hatalomszomjukban ezzel az igével megtéveszthetik a magyar tömegeket.

És, amikor Budapestre érkezik az amerikai bizottság, a meggyötört város keresztény társadalma százezres tömegekben vonul fel az amerikaiak elé. Elől ott haladnak a székely katonák, akik harctéren szerzett sebeikről letépik a kötést, ott vannak a székely asszonyok, akik hátukon a korbács nyomát viselik, a bácskai menekültek, akik csak a nyomor és a szenvedés könnyeit tudják odaontani az amerikaiak elé. Jönnek a Felvidékről elűzött magyarok, akiket mindenükből kifosztottak a cseh légiók. Jönnek a megcsaltak, az árvák, magukra hagyottak, akiknek boldogságot és szabadságot ígértek Ahasvérus propagandistái. Száz és százezer magyar ember, a halálba induló Magyarország népe sírja, üvölti, zokogja az ég felé a kiábrándultak és felébredtek sikongó óhaját. Száz és százezer ember kiáltja: "Éljen Magyarország területi épsége!" S ebben a pillanatban a királyi istállóból kirohan egy csúnya, púpos askenázi zsidó, Pogány-Schwartz József. Rámutat a hazájukat sirató székelyekre: "Kegyetlenül lőjetek bele ezekbe a magyar kutyákba."

Ez lett a vége, így fejeződött be a magyarországi demokraták, pacifisták, bőrüket féltő zsidók országmentésének katasztrofális korszaka. Utána húsz-huszonkét évig nyögte Magyarország az idegen jármot. Semmit se felejtsünk. Magyarok, mindig emlékezzünk 1918-ra.

UTÓSZÓ:

HARC A MAGYAR ÉLETTÉRÉRT MARSCHALKÓ LAJOS HAGYATÉKA

Vannak szellemóriások, akikről korunk sok millió magyarja még azt sem mondhatja: "legalább hallottam róluk". Marschalkó Lajos minden tiltás, elhallgattatás ellenére közéjük tartozik. Amikor életét, műveit, igazságait ismertetjük, ne feledjük: az igazság akkor is igazság, ha nagyon kevesen ismerik, de akkor is, ha senki sem.

Hajdúböszörménytől Münchenig

Marschalkó Lajos 1903. szeptember 11-én született Hajdúböszörményben. Életéről lásd: Borbándi Gyula (szerk.): Nyugati magyar irodalmi lexikon és bibliográfia. Bp. 1992. Hitel. 244-245. old. - Uo: A magyar emigráció életrajza 1945-1985. 1-2. köt. Bp. 1989. Európa. I. köt. 236-237, 239-240, 492, II. köt. 266. old. - Dobszay Károly: M. L. az ismeretlen költő. Magyarok Vasárnapja, 1998. máj. 8-9. old. - Gulyás Pál-Viczián János: Magyar írók élete és munkái. (Új sorozat) XVIII. köt. Bp. 1999. Argumentum-Magyar Tudományos Akadémia Könyvtára, 557-558. old. - Hortobágyi Jenő (szerk.): Keresztény magyar közéleti almanach. 2. köt. Bp. 1940. Pátria Rt, 659. old. - In Memoriam M. L., Hídfő, 1968. Jún. 10. (Újraközölve Dobszay Károly szerk.: Magyar Rezervátum, 1996. aug. 21-23. old.) - Kenyeres Ágnes (főszerk.): Magyar életrajzi lexikon (1978-1991), Bp. 1994, Akadémiai Kiadó, 595-596. old. - Nagy Csaba (összeáll.): A magyar emigráns irodalom lexikona. H-M. Bp. 1992. Petőfi Irodalmi Múzeum, 243-244. old. - Pintér István-Szabó László: A hóhérok nyilatkoznak. Bp. 1962. Kossuth, 354-355, 375. old.

- Ifj. Tompó László: Ki volt M. L.? Pannon Front, 1998. dec. 1. 33-34. old. Vollay Ferenc (összeáll.): Nagymagyarországért! (Legszebb hazafias költemények gyűjteménye 1918-1926). Debrecen, 1926. Szerző, 409. old. - Két életrajz (Hortobágyi. Gulyás-Viczián) születésének idejét tévesen szeptember 15-re teszi. Érettségi után újságírói pályára lépett 1921-ben: a debreceni Hajdúföld és a Fehér Újság (az első hazai antibolsevista heti-lap), továbbá a miskolci Magyar Jövő munkatársa. 1934-től a Debreceni Újság felelős szerkesztője, az Esti Újság vezércikkírója és a Budapesten megjelenő, vitéz Jákfai Gömbös Gyula alapította, eleinte Hubay Kálmán, majd vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály és Báthory-Hüttner János főszerkesztésében megjelent, több százezres példány-számú Függetlenség munkatársa 1945-ig. 1935-ben Debrecenből Budapestre költözött. Írt irredenta verseket, (Örök mars, Nem adom a földem! Vártán Pompéji előtt címmel. Közli őket Vollay, 204-206. old.) operett szövegkönyvet, (Selmeci bál címmel.) számos elbeszélést és regényt, (A nagy árnyék útja. Bp. 1931. (Új kiadás Mátray Lajos álnéven, München-New York, 1950. Virtus). - Aranykoporsó. Bp. 1931. - A vörös boszorkány. Bp. 1933. Félpengős Regények. - A következő lapokban publikált még: Pesti Hírlap, Nyíl, Egyedül vagyunk.)

Országos hatása mégsem ezeknek, hanem vezércikkeinek lett. A Vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály megszervezte Országos Magyar Sajtókamara újságírójaként és a Magyar Újságírók Egyesületének tagjaként (Dr. Sziklay János-Szász Menyhért (szerk.): A Magyar Sajtó Évkönyve 1935. Bp. 1935. Hungária Lloyd Lapkiadó Rt, 44. old.) volt jelen 1940 szeptemberében Székelyföldön: a magyar csapatok boldog bevonulásáról tudósított. ("A csíksomlyói Mária csodája" címmel. (Lásd a Vitéz Béry László szerkesztette "Erdélyünk és honvédségünk" c. albumban. Bp. 1941. Vitézi Rend Zrínyi Csoportja-Stádium. Újraközölve: Pannon Front, 1998. dec. 1. 35. old.). 1943-tól jelentek meg történelmi tanulmányai. A második világháború éveiben

is megmaradt Imrédy Béla hívének, de 1944-ben támogatta a hungarista kormányt. (Pintér István és Szabó László kommunista propagandakönyve (lásd az 1. jegyzetet) szerint „.1940-től meggyőződéses nemzetiszocialista" (355. old.). Ez azonban részigazság. Ebben az időben Marschalkó csak a nemzetiszocializmus zsidósággal kapcsolatos álláspontjával azonosult teljesen. A nemzetiszocializmus lényegét - a fajiság és népiség jelentőségét - később ismerte fel, a "Világhódítók" c. tanulmányában.). 1945-ben Németországba menekült. Amerikában akart letelepedni, de a "Társadalmunk" c. marxista folyóirat egykori főszerkesztője, Klár Zoltán ezt megakadályozta. Felismerte, hiába volt párton kívüli, hiába nem volt tagja a hungarista kormánynak, ha marad, Vitéz Kolosváry-Borcsa Mihályhoz és Rajniss Ferenchez hasonlóan őt is "háborús uszító"-ként fogja elítélni és kivégezni a Népbíróságok Országos Tanácsa. Felismerte, milyen fontos feladatok fognak még rá hárulni, mint újságíróra.

A száműzetés éveit Münchenben töltötte haláláig. Fizikai munkásként kereste kenyerét egy gyárban, míg éjszaka írta könyveit. Az 1951 szeptembere és 1954 decembere között Csűrös Zoltán és Ráttkay R. Kálmán szerkesztette Új Magyarság", 1960 és 1962 között az "Összefogás" főmunkatársa, 1955-ben az "Új Magyar Jövő" társszerkesztője lett. 1954-től a Süli József alapította londoni "Hídfő" című lapot szerkesztette Fiala Ferenccel, a hungarista kormány sajtófőnökével, akivel ebben az időben kötött életre szóló barátságot. A Hídfő a Hungarista Mozgalom egyik fórumává vált. 1954-ben Nyírő József-díjban részesült. Az 1959-ben Münchenben megalakult Mikes Kelemen Kör munkájában is részt vett. A Mikes Kelemen Kör könyvkiadással is foglalkozott: adott ki könyvet például Vitéz Málnási Ödöntől (A magyar nemzel őstörténete története) és Fiala Ferenctől (Egy hajó elsüllyed a Dunán. Zavaros évek). Nem létezett olyan magyar lap, amely ne közölt volna tőle írásokat. A felsoroltakon kívül a következő lapokba irt: Délamerikai Magyar Hírlap, Délamerikai Magyarság. Hungarian Week, Hungária, Képes Magyar Világhíradó, Krónika (New York), Magyar Egység, Magyar Nemzeti Ifjúság, Magyar Nők, Magyarok Útja. Nyugati Magyarság, Szabad Magyar Világ, Szabad Magyarság. Szabad Nemzet, Szittyakürt. 1960-ban látott napvilágot szerkesztésében a "Hídfő Trianoni Almanach", amely a Trianonról szóló könyvtárnyi irodalom mindmáig kiemelkedő alkotása.

Több politikai tanulmánya (Der Staat der Satans. München. 1952. Amerikanisch-Ungarischer Verlag. -A szabad magyarok hangja a ..Szabad Magyarország Hangjáról". Kritika a Szabad Európa Rádió müncheni magyar osztályának működéséről. (Névtelenül) New York. 1953. - Semleges Magyarországot! Javaslat az emigrációs politika új iránya érdekében. London. 1955. Hídfő.) és regénye (Kőszeg ködbe vész (Mátray Lajos álnéven). München, 1948. Faragó Miklós - Mindhalálig. München, 1962. Mikes Kelemen Kör. Egy színműve is fennmaradt: Fekete csillag (Mátray Lajos álnéven). München, 1948.) jelent meg 1945 után - némelyik Mátray Lajos álnéven -, de egyikkel sem vívott ki olyan rokon- és ellenszenvet, mint az "Országhódítók" és a "Világhódítók" című történelmi tanulmányával. Aligha volt keresettebb könyv az emigránsok könyvtáraiban, mint ez a kettő. Voltak, akik elhallgatták vagy felvásárolták, de érveiket ők sem tudták megcáfolni. 1968. május 20-án hunyt el Münchenben. Sírkövére ezt vésték: "Istenért, hazáért és szabadságért - mindhalálig". Süli Józsefről írt sorai rá is illenek: "Akik a gyászban itt maradtunk és még élünk, nem mondhatunk mást és nem ígérhetünk többet sem az olvasóknak, sem önmagunknak: Nélküle is megyünk tovább az ő nyomdokain..."

Tiszaeszlártól a "Vádló bitófák"-ig

Első történelmi tanulmányát a tiszaeszlári bűnper hatásáról írta. (Tiszaeszlár. A magyar fajvédelem hőskora. Debrecen, 1943. Magyar Nemzeti Könyv- és Lapkiadó). Amíg Bary József vizsgálóbíró emlékirata (A tiszaeszlári bűnper. Bp. 1933. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda. (Hasonmás kiadás: Bp. 1999. Gede Testvérek Bt) kizárólag az 1882-ben Tiszaeszláron történt

rituális gyilkosság körülményeit és a bűnper lefolyását ismertette, addig Marschalkó arra a kérdésre kereste a választ, miért lett nemzetközi visszhangja a pernek? Igazat adott Zimándy Ignácnak, a Magyar Antiszemita Párt néhai országgyűlési papképviselőjének (Lásd Bosnyák Zoltán: A magyar fajvédelem úttörői. Bp. 1942. Stádium (Hasonmás kiadás: Bp. 2000. Gede Testvérek), 80-84. old.)

A zsidóság vezető köreinek rossz a lelkiismerete Tiszaeszlár miatt. Felmentik önmagukat a vád alól, antiszemitának kiáltják ki társadalmunkat, miközben maguk gerjesztik az antiszemitizmust. Debreceni évei folyamán megismerkedett a magyar fajvédelem, az antropológia irányelveivel. Ebben az időben nálunk főként Bosnyák Zoltán, Gáspár János, Kausz János, Méhely Lajos, külföldön Hans F. K. Günther foglalkozott antropológiával. Ónody Géza, Verhovay Gyula, Istóczy Győző, Nendtwich Károly, Simonyi Iván, Zimándy Ignác, Bartha Miklós, Szemere Miklós, Kiss Sándor, Petrássevich Géza, Dánér Béla, id. Egan Lajos, ifj. Weszprémy Károly és Kovács Alajos műveiből (Bibliográfiai adataikat felsorolja Vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. Bp. 1943. Stádium (Hasonmás kiadás: Bp. 1999. Gede Testvérek) megtudta, szellemi nagyjaink többsége miért kérdőjelezte meg a magyarországi zsidóság asszimilációjának lehetőségét. Az 1920-as évek elejétől megjelenő antibolsevista kiadványokból (Közülük a legfontosabbak: a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei" (1922), Rohling Ágost "A Talmudzsidó"-ja (1872), Luzsénszky Alfonz Talmudfordítása (1919) és Huber Lipót vallástörténeti forrástanulmánya (Zsidóság és kereszténység a múltban és a jelenben. I-II. köt. 1933-1936.) Adataikat lásd Vitéz Kolosváry-Borcsa bibliográfiájában.). Megismerte a zsidóság 1867 utáni, Kárpát-Európában korábban sohasem tapasztalt méretű térfoglalásának politikai és gazdaságtörténeti, statisztikai adatait.

A tiszaeszlári bűnper sajtóanyagát legalább annyira ismerte, mint a fent felsorolt szerzők műveit. (A tizenkilencedik század utolsó negyedében számos röpirat jelent meg Solymosi Eszter tragédiájáról, (Vitéz Kolozsváry-Borcsa. 262-263. old.) de összefoglaló értekezés nem.). Istóczy Győző örökösét látta Vitéz Jákfai Gömbös Gyula miniszterelnökben, ezért róla írta második történelmi tanulmányát. (Gömbös Gyula. a fajvédő vezér. Bp. 1943. Stádium. (Eredetileg Oláh György 1938 és 1944 között megjelent nemzetpolitikai, társadalmi, kritikai" folyóirata, az Egyedül Vagyunk" közölte folytatásokban.)

1944-ben jelent meg harmadik történelmi tanulmánya, a "Kik árulták el 1918-ban Magyarországot?" 1945-ben mindhárom említett könyve rákerült "A fasiszta, szovjetellenes, antidemokratikus sajtótermékek I. sz. jegyzéké"-re. Bp. 1945. "A Magyar Miniszterelnökség Sajtóosztálya", 25. old. Ma ezek bármelyike csaknem fellelhetetlen antikváriumi és könyvtári könyvritkaság. (Ritkább, mint például Káldi György bibliafordításának, Pázmány "Kalauz"-ának első kiadása, vagy Misztótfalusi Kis Miklós "Aranyas Bibliá"-ja!)

Habár protestáns volt, mélységesen tisztelte a magyar katolikusokat. A katolikus egyház és a magyarság szentjének tartotta Mindszenty József hercegprímást, akinek 1945 utáni szenvedéseiről részletesen értesült. Könyvet írt róla,(Egyedül Sztálin ellen. Előszó: Fr. Bíró Benedek. Cleveland, 1949. Katolikus Magyarok Vasárnapja) amelyből kiderül: elsőként ismerte fel Mindszenty világtörténelmi hősiességét. Szemében Mindszenty a keresztény hit és erkölcs őre, a bolsevizmus engesztelhetetlen ellensége maradt. Jóllehet ebben a könyvében - feltehetően az 1944. év végéről szerzett történelmi ismereteinek tényszegénysége miatt - még nem jelentőségéhez méltóan értékelte a Nyilaskeresztes Párt - Hungarista Mozgalom hatalomátvételét, az ötvenes évektől szakított a nyilaskeresztes párttagokról e könyvében olvasható megállapításaival. Példa erre a "Vörös vihar" az "Országhódítók" és a "Világhódítók", példák sorozatával bizonyította a bolsevista egyház- és erkölcsüldözés természetellenességét.

1953-ban tette közzé Budapest ostromáról, a hungarista kormány meneküléséről, a

kőszegi miniszterelnökségi hivatal működéséről szóló emlékiratát. (Vörös vihar, Buenos Aires. 1953. Los Amigos) 1958-ban Londonban. a "Hídfő" gondozásában jelentette meg Fiala Ferenccel közösen megírt tanulmányát, a "Vádló bitófák"-at "a magyar nemzet igazi sírásói"-ról. (Hasonmás kiadás: Bp. 1999. Gede Testvérek) Minden sora perbe száll a Nürnbergi Per szellemével: bemutatja, kiket, hol, miért végeztek ki Magyarországon 1945 után a kommunisták. Nem hallgatja el a zsidóság irányító szerepét a népbírósági perek meghozatalában és a kivégzések végrehajtásában. E könyvből szerezhettek először tudomást a magyar olvasók például Himler Márton kihallgatásairól, Hóman Bálint, Vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály, Bosnyák Zoltán, Méhely Lajos kálváriájáról, a magyar értelmiség lefejezéséről. Szálasi Ferencet a magyar történelem egyik legnagyobb alakjának vallotta, akárcsak az angol C. A. Macartney professzor. Hasonlóan nyilatkozott Bárdossy Lászlóról, Vitéz Endre Lászlóról, Páter Uzdóczy-Zadravecz Istvánról, továbbá a hungarista kormány kivégzett minisztereiről, főleg Kovarcz Emilről és Kassay Ferencről.

Országhódítók és világhódítók

A legnagyobb figyelem - a "Vádló bitófák" kivételével - mégsem eddig említett munkáit kísérte, hanem az "Országhódítók"-at és a "Világhódítók"-at. Az "Országhódítók" Münchenben, 1965-ben jelent meg a Mikes Kelemen Kör kiadásában. Ebben az 1867-es emancipációs törvény elfogadásától Roth (Rákosi) Mátyásig kíséri figyelemmel a zsidóság magyarországi térhódítását. Az Országos Statisztikai Hivatal, továbbá Fényes Elek (A Magyar Birodalom nemzetiségei és ezek száma vármegyék és járások szerint. Pest. 1867. Értekezések a Történettudományi Osztály köréből, I. 4.), Ifj. Weszprémy Kálmán, (A magyarországi zsidóság statisztikája, (A magyarországi zsidóságról. I. köt.) Debrecen, 1907. Szerző) Kovács Alajos (A zsidóság térfoglalása Magyarországon. Bp. 1922. Szerző. - A csonkamagyarországi zsidóság a statisztika tükrében. Bp. 1938. Egyesült Keresztény Nemzeti Liga) és Bosnyák Zoltán (Magyarország elzsidósodása. Bp. 1937. Szerző. - Fővárosunk elzsidósodása. Bp. 1935. Held János. (Mindkét mű hasonmás kiadása: Bp. 2000. Gede Testvérek) adatai alapján ismerteti a zsidóság magyarországi számarányát az oktatás, lap- és könyvkiadás, a jog, az egészségügy, az ipar és kereskedelem terén. Külön foglalkozik a magyar papságnak a zsidósággal szemben tanúsított ellenállásával, főleg Prohászka Ottokár küzdelmeivel, de nem riad vissza, ha a magyar reformátusok egyes vezetőit, például Balthazár Dezsőt kell megbírálnia a zsidóság beolvadásának eredményességébe vetett hitük miatt. Részletesen közöl szabadkőműves dokumentumokat, amelyek a páholyvezetők és a zsidóság összefonódását bizonyítják. A tanulmány függeléke a magyarországi zsidó írók Vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály bibliográfiájából átvett névsora.

Az "Országhódítók" egyedülálló huszadik századi kísérlet a magyarországi zsidóság történelmének szociológiai és politikatörténeti szempontból történő megírására. Amint Vitéz Kolosváry Borcsa Mihály bibliográfiájából kitűnik, számos statisztikai és politikai tanulmány jelent arról, miként vált a zsidóság a tizenkilencedik század második felétől a sajtó, a kereskedelem és jogszolgáltatás irányítójává, viszont olyan szintéziskísérlet, mint az "Országhódítók", nem készült. 1965 előtt a magyar történettudomány nem foglalkozott önállóan a magyarországi zsidóság múltjával: történelmi összefoglalásaink (Lásd Horváth Mihály. Szalay László. Szilágyi Sándor kézikönyveit.) nem fajként, hanem hol "nemzetiség"-ként, hol "vallás"-ként tartották nyilván a zsidókat. Marschalkó ezt a felfogást elutasította. Bár nem hivatkozott Doros Gáborra, a legnagyobb magyar antropológusra, mégis azonosult a zsidóság és a magyarság faji keveredésének a magyarságra nézve káros hatását hangsúlyozó következtetésével: "Tekintettel arra, hogy a szemita, de főként az aethiopid rassz a fajtaskálában távol áll a magyarságot alkotó fajtáktól, a magyar nemzettest tagjainak a zsidókkal való összeházasodása, illetve keveredése fajbiológiai szempontból ellenjavallt s a magyar és zsidó fajtaelemek

keveredéséből származó hybridek dysharmónikus utódoknak minősíthetők." (A magyarság életereje. A nemzettest biológiája, tájegészsége és eugéniája. Bp. 1944. Turul. (Hasonmás kiadás: Bp. 2000. Gede Testvérek), 347. old.)

Marschalkó Lajos - Istóczyhoz hasonlóan - a zsidókérdés lényegét a zsidóság faji karakterének a többi nemzetek faji karakterével való ellentétében látta. Szekfű Gyula tanulmányával (Három nemzedék és ami utána következik. 5. kiad. Bp. 1938. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda) szemben nemcsak a zsidóság lélekszámának rohamos növekedését vette észre, hanem azt a szellemi befolyást is, amit a közvélemény formálására, a hírközlés és oktatás minőségére gyakorolt. Ez utóbbit tartotta a magyarság élettani, biológiai, szellemi és politikai életére végzetesnek. Az "Országhódítók" párja a "Világhódítók": ez utóbbi 1958-ban jelent meg Londonban, a Hídfőnél. A "Világhódítók" alapvető felismerése: a zsidóság a saját faji mítoszához a babiloni szétszóratás óta állandóan ragaszkodik. Az 1789-es francia forradalom megnyitotta a zsidó politika addig elzárt zsilipjeit. 1789 óta már nem várják a "Messiást", mert önmagukat tartják "megváltónak", de csak politikai értelemben. A szabadkőművesség, szociáldemokrácia és a kapitalizmus csupán eszközök a Talmud tanításait követők kezében.

A forradalmak európai történelmének tanulmányozása rádöbbentette: a zsidók a nemzeteket nem a saját értékeik szerint minősítik, hanem aszerint, hogyan viszonyulnak a Talmudhoz. Emiatt - miként a nemzetiszocializmus is - a zsidókérdést világkérdésnek és világproblémának tartotta. Nem tudta elfogadni a zsidókérdés "fantomkérdés"-ként történő beállítását, mivel a gettó és a diaszpóra tény, nem fantom. Elfogadhatatlannak ítélte a zsidókérdés nem zsidó tanulmányozóinak "antiszemita" megbélyegzését. Ahogyan megfogalmazta, könyvét a "felismerés", és nem a gyűlölet szülte (Lásd Werner Sombart: Die Juden und das Wirtschaftsleben (1911) és Fejér Lajos: Zsidóság (1936. Hasonmás kiadás: Bp. 1999. Gede Testvérek)). Amikor például név szerint felsorolta, az Amerikai Egyesült Államok kormányának és a szovjet politikai vezetésnek mely tagjai álltak a zsidó pénzügyi körökkel szoros kapcsolatban, csak tényeket közölt. A Nürnbergi Per elítéltjeiről magyarként szintén ő merte először leírni azokat a tényeket, amelyek azóta is tabunak számítanak a kommunista és liberális tudatformálásban. Többek között Keitel, Göring, Ribbentrop halálának körülményeit, a német nép "kollektív bűnössé" nyilvánítását és a Morgenthau-terv lényegét - vagyis a németek tervezett kiirtását - éppúgy nem rejtette véka alá, mint lesújtó véleményét Churchillről és Rooseveltről. Azonban bármennyire is nemzetellenesnek és kereszténytelennek minősítette az angol és amerikai politikai irányítást, magukat az angolokat és amerikaiakat nem ítélte el.

A "Világhódítók" olvasottsága, elfogadása vagy elutasítása azonban nemcsak imént ismertetett gondolatainak köszönhető. Marschalkó Lajosnak a kommunisták és a liberálisok szemében volt egy "főbűne": nem tartotta igaznak az Auschwitzról elterjesztett híreszteléseket. Meggyőződése szerint ugyanis a gondolkodó ember számára elfogadhatatlan lélektani, fizikai, kémiai tényezőknek ellentmondó állítások történelmi tényekként való elfogadása. Nem talált bizonyítékokat az európai zsidóság kiirtására. Rámutatott egy történelmi tényre: Hitler soha senkinek nem adott írásos utasítást a zsidóság fizikai megsemmisítésére. Ezt legújabban John Lukacs is elismerte "A történelmi Hitler" c. könyvében (Bp. 1998. Európa). Továbbá nincs olyan levéltári dokumentum, amely igazolná élő emberek gázkamrákban történő elpusztítását. Ezzel megelőzött revizionista történészeket (Arthur E. Butz, Robert Faurisson, David Irving, Ernst Zündel, Richard R. Harwood), és egyes zsidó kutatókat (Raul Hilberg, David Cole). A "Világhódítók" már csak ezért is a huszadik századi világtörténelem alapműve: először tárta fel a Nürnbergi Perben "háborús bűnösség"-et hangoztató "szemtanúk" vallomásainak hamisításait, a szovjet és amerikai hatóságok erkölcsbíráskodásának alaptalanságát. A Világhódítók első megjelenése óta a nyugati revizionisták sok adattal tudták alátámasztani érvelését, de az ötvenes

években még nem csekély szellemi bátorság kellett a tény ténynek és a mítosz mítosznak nevezéséhez.

Aki egyszer majd megírja a huszadik század igaz történelmét, nem mellőzheti sem az "Országhódítók"-at, sem a "Világhódítók"-at. Hosszú évtizedek után végre akadt egy magyar történész - Hernádi Tibor -, aki a második világháború történetéről irt könyvében (Kiknek állt érdekében a második világháború? Baja, 1998. Szerző) az "Országhódítók"-ra, mint "felhasznált irodalom"-ra hivatkozott. Írója a nemzetiszocializmust nem szovjet és angolszász forrásokból ismerte meg, hanem eszmei megalapozóinak műveiből, ezért tudta megérteni a fajiság és népiség történelemformáló szerepét. Marschalkó előtt nálunk egyedül Keltz Sándor vizsgálta a világtörténelmet faji alapon. Lásd Kolosváry-Borcsa, 173.old. Ma, amikor a materializmus, individualizmus, szubjektivizmus, a marxizmus és freudizmus mind az antropológiát, mind a történettudományt megfertőzte, nem lehet eléggé méltatni, mennyire sorsdöntőnek tartotta a faji sajátosságok továbbörökítését a vérségi kapcsolat megőrzésével. A "Világhódítók" világnézeti alapmű, mint a "Mein Kampf", vagy Houston Stewart Chamberlain szintézise. Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts. 1-11. München. 1907, Verlagsanstalt F. Bruckmann A. G.

Árulás és összeomlás "Kik árulták el 1918-ban Magyarországot?" Ezt a kérdést tette fel 1944-ben Marschalkó, amikor a szovjet előrenyomulás már egész Európát fenyegette. E címmel megjelent könyvével emlékeztetni akarta népét az 1918-as árulásra, a Károlyi-kormányra és az 1919-es összeomlásra, Kohn (Kun) Béla 133 napjára. A 133 nap az 1945 utáni történelemtankönyvekben "dicsőséges korszak"-ként szerepelt. Lényegében a mai liberális tankönyvek sem tanítanak mást: voltak visszaélések, vezetési hibák és hatalmi túlkapások, de az elvesztett világháború megkövetelte a forradalmat, amelynek céljai a nemzet érdekeit szolgálták. Sajnos a valóság kimondatlan közmegegyezéssel még mindig tabunak számít. A valóságot legjobban Tormay Cécile fogalmazta meg,(Bujdosó könyv. Feljegyzések 1918-19-ből. 1. köt.: A Károlyi forradalom. 2. köt.: A proletárdiktatúra. Bp. 1920. I. köt. Rózsavölgyi és társa. 2. köt. Pallas Rt.) aki 1919-ben a Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetségének programját közlésre felajánlotta Weisz (Vészi) Józsefnek, a Pester Lloyd főszerkesztőjének. A főszerkesztő így fogadta a kérést: "Közölni fogom a felhívásukat és természetesnek találom, hogy keresztény és nemzeti alapon szervezkednek, mert Magyarországot - nem a zsidók -, de zsidók tették tönkre! Ötszáz zsidó... Én mondom ezt, aki magam is zsidó vagyok." Az írónő hozzátette: "Bizonyára vannak a zsidók között többen is, akik így gondolkoznak. De milyen súlyos hibát követnek el saját fajukkal szemben, hogy nem bélyegzik meg maguk között a bűnösöket és olyan időkben, amikor nekik van szavuk, nem tiltakoznak az ország érdekében." Mindkét idézet: Bujdosó könyv, 1. köt. 256. old.

A korszakkal foglalkozó történelmi szakirodalom alapján azonban még súlyosabb felelősség terheli a zsidóságot 1918-1919 előidézése miatt. A Galilei Kör, a Magyarországi Szimbolikus Nagypáholy"- az 1917-es oroszországi hatalomátvételhez hasonlóan - az 1871-es párizsi kommün megismétlésére készült. Jakubovich (Jászi) Oszkár és hívei kivétel nélkül a zsidóság soraiból kerültek ki, éppúgy, mint a 133 nap eszmei megalapozói. Aki a proletárdiktatúra zsidó szellemi eredetét kimondja, arra a liberális akadémikusok ma is ráragasztják a "fajgyűlölő", "rasszista" és "antiszemita" címkét: tagadják a népbiztosok zsidó származását. (A Magyar Tudományos Akadémia Judaisztikai Kutatócsoportja például 1995-ben jelentett meg egy kiadványt "A zsidó Budapest"-ről, (Szerk.: Komoróczy Géza. Szerzői: Frojimovics Kinga, Komoróczy Géza, Pusztai Viktória, Strbik Andrea) amely 1918-1919 és a zsidóság viszonyáról egyetlen sort sem tartalmaz. Ha a zsidó a bűnös, magyarnak minősül, mert már nem Kohn, hanem Kun.

A két kötetes album csak nyomdatermékként elsőrangú. Ezt igazolja többek között a

"Láthatatlan zsidó Budapest" c. fejezet bevezetője: "Lehetetlen vállalkozás. Megmutatni azt, ami nem látható; írni arról, ami nem zsidó; s amit látunk mégis, mert benne élünk, s ami zsidó mégis, mert akik építették, kialakították, csinálták, nem mint zsidók csinálták ugyan, de mégis: zsidók voltak, származás szerint, többnyire vallásuk szerint is, és - akiknek meg kellett érniük - mindenképpen azok voltak a sorsukban: az 1938 utáni zsidótörvények következményei szerint." (11. köt. 634. old.) A magyarországi zsidóság 1919-es magatartásának tagadása döntően hozzájárult az elmúlt évtizedek során a középiskolai, egyetemi történelemtanítás és tankönyvírás elnemzetietlenítéséhez. A katedrák élén olyan személyek álltak, akik vagy nem ismerték az 1918-as árulás és az 1919-es összeomlás okait, vagy letagadták. A kor tanulmányozásához szükséges okmánytárak, emlékiratok közül sokat 1945-ben eleve megsemmisítettek, "Az Ideiglenes Nemzeti Kormány 530/1945. M. E. számú rendelete a fasiszta szellemű és szovjetellenes sajtótermékek megsemmisítéséről". Lásd: "A fasiszta, szovjetellenes, antidemokratikus sajtótermékek I. sz. jegyzéké"-t. 2. jav. kiadás. Bp. 1946. 3-4. old. (Továbbiakban: Jegyzék 1-IV.) vagy ha valaki ilyen művet keresett például az Országos Széchenyi Könyvtárban, a katalóguscédulán ezt a két szót találta: "zárt anyag".

Aki 1918-1919 történelmi forrásait csonkítatlanul kívánja megismerni, annak figyelmébe az alábbiakban felsorolt, 1945 előtt kiadott okmányokat és visszaemlékezéseket ajánljuk. Olysói Gabányi József (Mártírjaink. Az "őszirózsás" forradalom és a proletárdiktatúra áldozatainak meggyilkolása, lelki és testi megkínzása. 1-2. köt. Bp. 1922. Honvédelmi Sajtóvállalat) és Váry Albert (A vörös uralom áldozatai Magyarországon. Hivatalos jelentések és bírói ítéletek alapján. 2. kiad. Vác. 1922. Fegyintézeti Könyvnyomda) felsorolta azokat a magyarokat, akiket bírói ítélet nélkül végeztek ki Szamuely és Cserny különítményesei. A népbiztosi rendeleteket és törvényeket Szabó László gyűjtötte össze. (A bolsevizmus Magyarországon. A proletárdiktatúra okirataiból. Bp. 1919. Athenaeum. - (Ahogyan Kolosváry-Borcsa is megállapítja bibliográfiájában -65. old. -, a zsidóság szerepét "igen tapintatosan érintő, vagy teljesen mellőző" mű ez, miként Gratz Gusztáv két könyve is az.). Gratz Gusztáv két könyvében (A bolsevizmus Magyarországon. Bp. 1921. Franklin Társulat. - A forradalmak kora. Bp. 1935. Magyar Szemle Társaság) a kül és belpolitikai történéseket ismertette. Az összeomlás vidéki mozzanatairól összefoglalás nem készült mindmáig. A jelenleg rendelkezésre álló részlettanulmányok így is értékes adalékokkal szolgálnak, főleg Szamuely halálvonatáról és az 1919.június 24-i ellenforradalomról. (Akik a helyi mozzanatokat megírták: Dezséri Bachó László (Gyöngyös), Csaba Jenő és Újlaky Antal (Szeged), Deme László és Keleti József (Szombathely), Gazdag Lajos és Szabolcs Árpád (Mezőtúr, Túrkeve), Gutheil Jenő (Veszprém), Juhász Viktor (Székesfehérvár), Kele József (Szolnok), Konrád Ernő (Gyula), László Jenő (Hódmezővásárhely) és Fejérváry József (Hódmezővásárhely, Makó, Szentes), Nagy Károly (Csorna, Kapuvár), Szirmay L. Arpád (Nagyvárad), Rostkowicz Artur (Debrecen). Az ellenforradalom történetéről lásd: Lábay Gyula és Somogyi Zoltán munkáját. - A bibliográfiai adatok forrása: Kolosváry-Borcsa. Jegyzék I-IV.)

Az emlékiratok közül a leghitelesebbet Tormay Cécile írta. (Lásd a 38. jegyzetet, valamint ifj. Tompó László: T. C. emlékezete. Pannon Front, 1999. febr.1. 7-ll.old.). Napról napra követi a történéseket, miközben páratlan éleslátással és lélekismerettel mutatja be a népbiztosok erkölcstelenségét, a zsidóság és a marxizmus céljainak azonosságát, a Habsburg Birodalom bukásának elkerülhetetlenségét. A történettudomány és a nemzeti nevelés számára egyaránt jelentős gróf Esterházy Miklós, Fraccaroli Arnaldo, Vitéz Jákfai Gömbös Gyula, Kozma Miklós, Rubint Dezső, Kézdiszentléleki Jákó Margit, Somorjai Lukachich Géza, Mainardi Lauro, Miskolczy Ágost, Orbók Attila, Pesthy Jenő, báró Podmaniczky György és Radisics Elemér visszaemlékezése. Adataikat lásd: Kolosváry-Borcsa, Jegyzék 1-IV. Végül nem feledkezhetünk

meg három korregényről: a magyarországi zsidóság forradalmi lelkületét ábrázolja Szabó Dezsőtől "Az elsodort falu" (1920) és a "Megered az eső" (1931) , valamint Ritoók Emmától "A szellem kalandorai" (1921). A "Kik árulták el 1918-ban Magyarországot?" 1918-1919 hiteles tankönyve. Dokumentumai, fényképei Marjay Frigyes történelmi enciklopédiájára, a "Keresztes hadjárat-ra (Bp. 1941. Stádium (Hasonmás kiadás: Bp. 2000. Gede Testvérek)) emlékeztetik a kort részletesen ismerőket. Tömörségéhez csak Tormay Cécile "Bujdosó könyvé"-nek szemelvényes kiadása (Két forradalom. Bp. 1942. Stádium, Nemzeti Könyvtár sorozat, 73-74. sz.) hasonlítható.

Marschalkó Lajos célja e könyvével - az 1918-ra és 1919-re való emlékeztetésen túlmenően - a magyar élettér kivívásáért folytatott szellemi harc volt. Csodálhatjuk történelmi, filozófiai és teológiai tudását, szellemi végrendelete azonban nemcsak csodálatot, hanem áldozathozatalt is kíván minden magyartól. A végrendelet egyetlen mondatban összefoglalható: Magyarország legyen végre a magyaroké! Vagyis legyen magyar élettér. Ami nem a nemzetiszocializmus, a "Völkische Bewegung" gyermeke. Mit is írt Petőfi 1846-ban?

Sors, nyiss nekem tért, hadd tehessek
Az emberiségért valamit!
Ne hamvadjon ki haszon nélkül
E nemes láng, amely úgy hevít.

Ifj. Tompó László

Pillanatképek a patkányforradalomból.

Az Estben így kezdődik az ünnepi vezércikk: - Az eddigi Magyarország ezeréves épülete ma éjjel összedől. Ez a nász, a mámor, az új erők napja. A kanapén Kéri Pál feküdt, az asztalon itóka, s mellette a katonatanács tagjai. Akiket állandóan lázító beszédekkel traktálunk. - Magyarországot csak én menthetem meg! - ígéri Károlyi Mihály. S kint már szárnyal a hír. Zsidók esketik a magyar népet. "- Menjetek széjjel az országban és hirdessétek emelt fővel, tiszta lelkiismerettel, hogy ... nem kell hadsereg többé! Soha többé katonát látni nem akarok!" " - Ha bárki betör - mondja Károlyi Mihály - tiltakozunk ellene, fölemeljük óvó szavunkat, és apellálunk a világ művelt népeinek ítéletére, de fegyvert nem szegezünk ellenük."

Megkeményedett az arca, azután a magyar küldöttség tagjait sorban odaállította a lámpa alá. - Önök zsidók? Majd a küldöttség többi tagjait vizsgálgatta, s újra kérdezte: - És maguk is zsidók? Nem hittem volna, hogy ennyire lesüllyedtek!

"Száz és százezer ember kiáltja: éljen Magyarország területi épsége! S ebben a pillanatban a királyi istállóból kirohan egy csúnya, púpos. askenázi zsidó, Pogány-Schwarz József. Rámutat a hazájukat sirató székelyekre: - Kegyetlenül lőjetek bele ezekbe a magyar kutyákba!" " Ez lett a vége. Így fejeződött be a magyarországi demokraták, pacifisták, bőrüket féltő zsidók országmentésének katasztrofális korszaka."

Semmit se felejtünk! Magyarok, mindig emlékezzünk 1918-ra!

Képek a témához:

forrás: **www.nemzszoc.inf.hu**